

κου

τος αυτού, τότε παραχα-
ρίστος Χριστολογικού και σω-
καί τοῦτο ἐπειδοί τοι με-
λήθεια περὶ τῆς Παρθε-
δεδεμένα μετὰ το μεγαλο-
τηρίου. Ὁ Ἅγιος Ἰωάν-
νανουην τῆς θεολογικῆς
μα Θεοσκότος περιελί-
μυστήριον τῆς Εἰσας

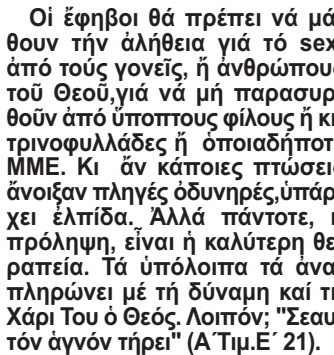
Οικονομίας: «Ὁ Θεὸς δικαίως καὶ ἀληθῶς Θεοτό-
κον τὴν ἁγίαν Μαρίαν ὀνομάσμεν· τοῦτο γὰρ τὸ
ὄνομα ἅπταν τὸ μυστήριον τῆς οἰκονομίας συνί-
στησι» (PG 94, 1029C).

Ὁ Θεὸς Λόγος προσέλαβε τὴν ἀνθρώπινη
φύσιν μετὰ τὸ σὺνολο τῶν σωματικῶν καὶ ψυχικῶν
ἐνεργειῶν, ποὺ τὴν ἐκφράζουν. Ὁ Μ. Βασίλειος
διακηρύσσει ὅτι ὁ Θεὸς Λόγος «ἀνέλαβεν
ἀνθρωπτον τέλειον ἐκ τῆς Θεοτόκου Μαρίας δια
πνεύματος ἁγίου, σῶμα τε καὶ ψυχὴν, ἀληθινὰς
καὶ οὐ δοκίμας· οὕτως γὰρ ἦλθεν τελειώσας τὸν
ἄνθρωπον, ὃν ἀνέλαβεν» (Expositio fidei Niceae-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

**Ο «Σπερματικός Λόγος» στην
ἀρχαία Ἑλληνική γραμματεία**

Ὑπάρχουν πάρα πολλοὶ σοφοὶ πρὸς
γονοὶ μας ποὺ ἀντιλήφθηκαν κυρίως
τὴν παράλογη μορφή τῆς εἰδωλολο-
γίας καὶ ἀσκήσαν ἀυστήρη κριτική
γὰρ τοὺς θεοὺς, τὶς θυσίες, τὴν δεισι-
δαμονία, τὴν μαντεία, τὴν αὐγομεί-
στην πορνεία, τὸ μίσος καὶ γενικότερα
ὅλα τὰ ἀνθρώπινα πάθη. Ταυτοχρό-
να μίλησαν γιὰ ἕνα Θεό, Παντοδύνα-
μο, Δίκαιο, Πάνσοφο, Αναλόγιστο.
Αὐτάρκεια, Βοηθό, Πανάγαθο. Τέλειο.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ «ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΕΝΩΣΕΩΣ ΘΕΟΛΟΓΩΝ»

Κριτική προνοσίαιςς του προγράμματος σπουδών Γενικού Λυκείου εις τά Θρησκευτικά (Ίανουαρίου 2015)

Γράφει **ο κ. Εὐάγγελος Στ. Πονηρός**, Δρ Θ., Μ.Φ. Σχολικός σύμβουλος θεολόγων Πειραιῶς, Δ΄ Ἀθηνῶν, Κυκλάδων

(6ον.—Τελευταῖον)

Ε΄ Ἡ «ἀπάντησις» τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἰνστιτούτου Ἐκπαίδευτικῆς Πολιτικῆς πρὸς τὴν Πανελλήνιον Ἐνῶσιν Θεολόγων

Ἐκτός τοῦτοι καὶ χρόνου τυγχάνει καὶ ἡ *«ἀπάντησις»*¹ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἰνστιτούτου Ἐκπαίδευτικῆς Πολιτικῆς πρὸς τὴν Πανελλήνιον Ἐνωση θεολόγων, διότι εἶναι πλήρης ἀνακριβέων.

Ἰσχυρίζονται τὰ μέλη τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τοῦ Ι.Ε.Π., ὅτι οἱ ἀναφορὲς σὲ ἄλλες θρησκείας δὲν ξεπερνούν τὸ 10% καδὲ ἐνότητας τοῦ προγράμματος δημοτικοῦ καὶ γυμνασίου τῶν ἐτῶν 2011/2014. Παντελῶς ἀναληθὲς ἰσχυρισμός! Πῶς θά ἴταν δυνατόν καπὶ τέτοιο, ἀφοῦ οἱ ἀναφορὲς σὲ θρησκείματα δὲν λείπουν ἀπὸ καμμία σχεδὸν διδασκλική ἐνότητα καὶ μάλιστα σὲ ἀρκετές ἐνότητες ἔχει τὸ ἀνυποψίαστο παιδί νὰ ἀντιμετωπίσει πέντε θρησκείματα ταυτοχρόνως; Ἰσχυρίζονται ὅτι ἀρκετοὶ ἀπὸ ἐκείνους οἱ ὁποῖοι δάσκαλον κριτικὴ σὺ πρόγραμμα δημοτικοῦ καὶ γυμνασίου *«εἶπε ἀπομόνως ἐν ἐπιμέρους θρησκειολογικῆς ἀναφορῆς ἐπε συνελθόντας ὅλα τὰ θρησκειολογικὰ στοιχεῖα τοῦ νέου ΠΣ καὶ τὰ ἐνοποίησαν σκόπιμα, γιὰ νὰ φανεῖ ὅτι τὸ νέο Πρόγραμμα εἶναι σαφέστατα ἡ ἀμύνης θρησκειολογική»*. Πρόκειται γιὰ ἀρκετὰ φοιτῶρ ἰσχυρισμοί! Διότι *ἀν οἱ ἀναφορὲς σὲ θρησκείματα δὲν ἴταν ἀναριθμήσις, δὲν θά ἐμοιζάζαν πολλὰς ἀκόμη καὶ συγκεντρωμένως. Δὲν ἀναφέρει ἐμβασίως ἡ *«ἀπάντησις»* ὅτι ἀναριθμῖται θέματα ὀρθοδόξου χριστιανικῆς πίστεως καὶ ζωῆς ἀφαιρέθηκαν ἀπὸ τὰ προγράμματα δημοτικοῦ, γυμνασίου καὶ Λυκείου, ὥστε νὰ χωρῶσουν οἱ, λίγες κατὰ τὸ Ι.Ε.Π., ἀφθονες στήν πραγματικότητα, ἀναφορὲς σὲ θρησκείματα!*

Ἐντύπωση προξενεῖ ἐξ ἄλλου τὸ γεγονόσ, ὅτι στήν ἐν λόγω *«ἀπάντησις»* δίδεται ἡ διαβεβαίωση, ὅτι κατὰ τὴ συντάξη τῶν ἐπιμαχῶν προγραμμάτων ἐλήφθησαν ὑπὲρ τοῦ Σύνταγμα καὶ ἡ σχετικὴ νομοθεσία. Καὶ πάλι πρόκειται γιὰ ἀναληθὲς ἰσχυρισμό. Διότι ὅλα τὰ προβλήματα τὰ ὁποῖα χαρακτηρίζουν τόσο τὸ ὑπὸ ἐξέταση πρόγραμμα, ὅσο καὶ τὸ πρόγραμμα δη-

Ἡ δόξα τῶν ἀνθρώπων

«Ὅστις οὖν ταπεινώσει ἑαυτὸν ὡς τὸ παιδίον τοῦτο, οὗτός ἐστιν ὁ μείζων ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν» (Ματθ. ιγ 4). Δηλαδή ὁποῖος λοιπὸν ταπεινώσει τὸν ἑαυτὸν τὸν σάν τὸ παιδάκι ἄνθρωπ (λέγοντι ὅτι ἴησαν ὁ Ἅγιος Ἰγνατίος ὁ Θεοφόρος (20/12)), αὐτός εἶναι ὁ μεγαλύτερος στὴν βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.

Πόση μεγάλῃ εἶναι ἡ ἀρετὴ τῆς ταπεινώσεως! Οἱ ἀρχαῖοι προγόνοί μας ἔλεγαν: «τὸν πλοῦτον πολλοὶ ἐμίσησαν τὴν δόξαν ὅμως οὐδεὶς». Διότι οἱ ἄνθρωποι ζοῦσαν στήν εἰδωλολατρία καὶ ἴησαν κυριευμένοι ἀπὸ τὰ πάθη.

Ὁ Ὅσιος Σίμων εἶχε πεῖ τὸ ἐξῆς: «Ἀλλοιόμορον στὸν ἄνθρωπον ἐκείνου, ὅπου τὸ ὄνομα τὸν εἶναι μεγαλύτερο ἀπὸ τὸ ἔργο του». Ἐμεῖς ἄλλοι καὶ ἀδύναμοι, τί ἔργο νὰ παρουσιάσουμε; «Χωρὶς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν» (Ἰωάν. ιε 5).

Πάντοτε οἱ ἄγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας ἀπέφευγαν τὴν δόξαν τοῦ κόσμου, διότι γνωρίζαν ὅτι ὁποῖος δοξάζεται στὸν κόσμον δὲν δοξάζεται ἀπὸ τὸν Κύριο.

Ὁ Ὅσιος Ἰωάννης ὁ Κολοβὸς ἀναφέρει γιὰ κάποιον Ἅγιο Γερόντο, ὁ ὁποῖος ἴηται ἐξηλωστος καὶ εἶχε πολλὴ ἐκτίμησι ἀπὸ τοὺς κατοικοῦς τῆς περιοχῆς.

Τὸν εἰδοποίησαν λοιπὸν καὶ τοῦ εἶπαν ὅτι κάποιος Ἀββάς βρῖσκεται πρὸς τὸ τέλος τῆς ζωῆς του καὶ ἔρχετο νὰ πῇ νὰ πάρῃ τὴν εὐχή του, πορτοῦ κομιμή.Ἥ.

Τότε ὁ Ἅγιος Γερόντας ὦν ταπεινός, ποῦ ἴηται, σκέφθηκε τὸ ἐξῆς: «Ἀν βγῶ τὴν ἡμέρα, θά τρέξουν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι γύρω μου καὶ θά μοῦ ἀποδοῦσιν μεγάλην δόξην καὶ θά χάσω καὶ τὴν εἰρήνην μου. Θά ἔξωκινῶ λοιπὸν τὸ βράδι, μὲ τὸ σκοτάδι, ἀποφεύγοντας ὄλους».

Ὅταν λοιπὸν νύκτωρ, βγῆκε ἀπὸ τὸ κελλὶ του καὶ σιγὰ-σιγὰ προχωροῦσε ἔτσι, γιὰ νὰ μὴ τὸ πάρει κανεὶς εἰδησι.

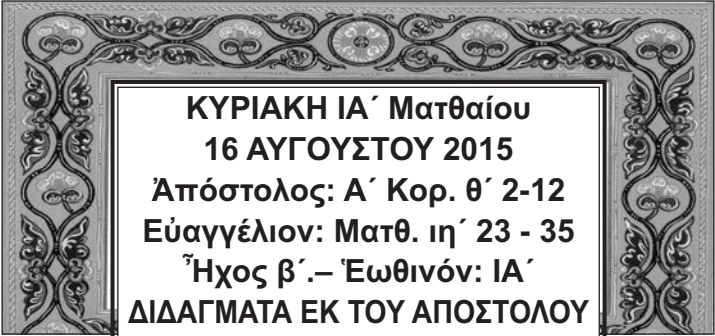
Τὴ συνέβη ὅμως: Δύο ἄγγελοι σταλμένοι ἀπὸ τὸν Θεὸ ἔρχονταν μὲ φανάριον, τοὺς ποτίζον τὸν δρόμο. Ἐταί ὅλη τὴ πόλὴ ἔρεξε καὶ εἶδε τὴν δόξαν του. Καὶ ὅσο ἀπέφευγε τὴν δόξα, τόσο πὺ πολὺ δοξάζατο.

Σὲ αὐτὸ λοιπὸν τὸ γεγονὸς ἐκληρώθηκε τὸ γραμμένον: «Πὰς ὁ ταπεινὸν ἑαυτὸν ὑψώθησεται» (Λουκ. ιδ΄ 11).

Στὸ Γεροντικό διαβάσκειο σχετίζα:

«Πῆγε ὁ Ἀββάς Ἀδελφός, ἐπίσκοπος Νειλουπόλεως, στὸν Ἀββά Σισώη, στὸ ὄρος τοῦ Ἀββά Ἀντωνίου. Καὶ ὅταν ἐπρόκειτο νὰ φύγουν, πῆγε ἔξωκινῶν, τοὺς ἐβλεπε νὰ φάνε ἂν καὶ ἴηται πορτῆ. Ἦταν δὲ νη-στεια. Καὶ μόλις ἐστρώσαν τραπέζιν, νὰ, κάποιος ἀδελφὸς χτυπὸν τὴν πόρτα. Εἶπε τότε στὸν μαθητὴν τοῦ: «Δὸς τοὺς λίγη χυροκότην, γιστὶ ἀπὸ κόπο εἶναι». Τὸ λέγει ὁ Ἀββάς Ἀδελφός: «Φησιν καλύτερα, γιὰ νὰ μὴ ποῖν ὅτι ὁ Ἀββάς Σισώης τρώγει ἀπὸ τὸ πορτῆ». Καὶ τὸν κοίταζε ὁ γέρον καὶ λέγει στὸν ἀδελφὸ: « Πῆγανε, δὲς τοὺς». Μόλις λοιπὸν εἶδαν τὴν χυροκότην, εἶπαν: «Μὴ ἔχετε ἔξουσι; Μὴ τάχα καὶ ὁ γέρον σας τρώγει». Καὶ τοὺς εἶπε ὁ ἀδελφός: «Ναῦ». Ἀρχίσαν λοιπὸν νὰ στενοχωροῦνται καὶ νὰ λέγουν: «Ἀς σὰς συγχωροῖται ὁ Θεὸς ὅπου ἀφῆρατε τὸν γέροντα νὰ φαῖ τῶρα. Ἡ δὲν ξέρετε ὅτι γιὰ πολλὰς μέρες ἔχει νὰ κοιμησῇ». Καὶ τοὺς ἄκουσε ὁ ἐπίσκοπος. Καὶ ἔβλεπε μετόπιστι στὸν γέροντα, λέγοντας: «Συγχωροῦ με, Ἀββά, ὅπου ἔκαμα ἀνθρώπου λογισμό». Ἐνῶ ὁ Θεὸς δὲν δοξάζει ἄνθρωπον, ἡ δόξα τοῦ λέγει ὁ Ἀββάς Σισώης: « Ἀν ὅς ἐστι δὲν δοξάζει ἄνθρωπον, ἡ δόξα τῶν ἀνθρώπων τίποτε δὲν εἶναι» ».

ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ ΤΥΠΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΑ΄ Ματθαίου
16 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 2015
Απόστολος: Α΄ Κορ. θ΄ 2-12
Εὐαγγέλιον: Ματθ. ιη΄ 23 - 35
Ἦχος β΄.— Ἑωθινόν: ΙΑ΄
ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Ἄν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, λίγο ἔως πολὺ, ἔρχονται στιγμές ποῦ δέχονται κατηγορίες καὶ συκοφαντίες, τοῦτο ἰσχύει σὲ μεγάλο βαθμὸ καὶ γιὰ τοὺς αὐθεντικούς ἐργάτες τοῦ Εὐαγγελίου.

Στὸ Ἀποστολικὸ Ἀνάγνωσμα ἀκριβῶς αὐτὴν τὴν κατάστασι πε-λετοῦμαι καὶ βλέπουμε, πῶς καὶ αὐτὸς ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἀνα-κάζεται μὲ θάρρος νὰ ἀπολογηθεῖ, γιὰ νὰ μὴ κλονισθεῖ τὸ ἔργο του στήν Ἐκκλησίᾳ τῆς Κορίνθου. Εἶναι φοβερό. Ἀντὶ νὰ θαυμάζουν τὴν μοναδική του αὐταπάρνησι, τὸν ἔκαναν στόχο τῶν συκοφαν-τῶν τους καὶ τῆς κακίας τους. Καὶ ὁ κήρυξ τῆς οἰκουμένης ὤμειλε τῶρα γιὰ τὰ δικαιώματα ποῦ θύσασε γιὰ τὴν ὑπηρεσίᾳ τοῦ Εὐαγγε-λίου καὶ τὴν ἀλήθειᾳ τοῦ θεῖου κηρύγματος.

Ἀναπτύσσεται τὰ ἐπιχειρήματα ποῦ ὁπωδήποτε τὸν δικαιώνουν ἀπολύτως, ἀλλὰ ἐκεῖνο ποῦ συγκλονίζει καὶ καταρρίπτει ὅλες τῖς συκοφαντίες εἶναι ὁ καρδιακὸς λόγος ποῦ ἀπευθύνει στοὺς ἴδιους τοὺς μαθητὲς του. Ἐἰ ἄλλοις οὐκ εἰμὶ ἀπόστολος, ἀλλὰ ἐν ὡμῖν εἰμὶ ἡ γὰρ σφραγὶς τῆς ἑμῆς ἀποστολῆς ὑμεῖς ἔστε ἐν Κυρίῳ". Ἀν δη-λαδὴ γιὰ ἄλλους δὲν εἶμαι Ἀπόστολος, ἀλλὰ γιὰ ἐσὰς βεβαίως εἶμαι. Ναί, ἡ ἀποδείξις τῆς ἀποστολικῆς ιδιότητός μου εἶστε ἐσεῖς, ποῦ σὰς δόνησαν στὸν Κύριο.

Πράγματι οἱ πιστοὶ ποῦ ἀγωνίζονται νὰ ἐφαρμόσουν στήν ζωὴ τους τὰ θεῖα προστάγματα, πολὺ δὲ περισσότερο οἱ κληρικοὶ ποῦ κηρύσσουν ἀκέραιο τὸν ζωντανὸ λόγο τοῦ Θεοῦ, εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ γευθῶν ἀπὸ τὸν πικρὸ αὐτὸ καρπὸ τῆς συκοφαντίας. Καὶ τὸ πικρὸν καθίσταται ἐπὶ πλέον τραγικότερον ὅταν τὰ "πάρθια βέλῃ" τὰ δέχεται κανεὶς ἀπὸ ἀνθρώπους ποῦ διακονοῦν στὸ πλαίσιο τῆς Εὐαγγελικῆς διδασχῆς καὶ τῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης.

Ἄν ρίξουμε μιὰ ματιὰ στὰ ἱερὰ συναξάρια καὶ σ' αὐτὴ τὴν Ἐκκλη-σιαστικὴ ἱστορία ἀπὸ τὰ βάθη τῶν χρόνων ἔως καὶ αὐτὰν τῶν ἡμερῶν μας, θὰ διαπιστώσουμε τὴν πικρὰ αὐτὴ ἀλήθειᾳ. Θὰ ἔλεγε κανεὶς πῶς ὁ πειρασμός αὐτὸς ἀποτελεῖ καὶ ἕνα κριτήριον τόσο γιὰ τὴν νησιότητα τῆς ὁλῆς πνευματικῆς ἐργασίας, ὅσο καὶ γιὰ τὸν καταριθμὸ καὶ τὸ ἐπίπεδο τῆς προσωπικότητος τοῦ ἐργάτου τοῦ Εὐαγγελίου.

Καὶ ἐπειδὴ ὅλοι ἐνδέχεται ν' ἀντιμετωπίσουμε τὰ κύματα αὐτὰ τῆς "ἀδελφικῆς ἀγάπης", καλὸν θά εἶναι νὰ σταθοῦμε καὶ νὰ προσ-έξουμε ποῦ καίρια σημεία.

Πρῶτον. Νὰ ἐξετάσουμε ἐὰν οἱ κατηγορίες μποροῦν νὰ στα-θῶν. Ἐὰν δηλαδὴ εἶναι πραγματικῆς. Ἐὰν ὄντως ἔχουμε δώσει ἑμεῖς οἱ ἴδιοι ἀφορμὲς ἀλλὰ καὶ ὁλοὶ ὥστε οἱ ἄλλοι καλὸς ἡ κακὶς μᾶς λούζουν μὲ τὰ λόγια τους καὶ τὴν συμπεριφορὰ τους. Καὶ ἔὰν πράγματι τὰ ὅσα μᾶς κατηγοροῦν ἔχουν ἀληθείας, τότε οὐσια-στικὸς ἂν καὶ δὲν δειχνοῦν ἀγάπῃ, ἀλλὰ κακία, θὰ πρέπει νὰ τοὺς θεωρήσουμε ἐμευεργέτες μας. Μάλιστα ἐμευεργέτες, διότι ἔστω καὶ αὐτὸν τὸν ἀρνητικὸ τρόπο μᾶς ὑποβοηθοῦν σὸ νὰ ἀναθεωρή-σουμε τὴν ἐν γένει συμπεριφορὰ μᾶς καὶ νὰ διορθωθοῦμε. Ἐὰν ἀντιθέτως τὰ ὅσα λέγονται καὶ διαδίδονται εἶναι ἑῷλα καὶ ἀποτε-λοῦν ὁλοκὸ συκοφαντίες, ἐὰν ἡ συνείδησις μας καὶ ὁ πνευματικὸς μας πατέρας μᾶς καθησυχάζουν ὅτι πρόκειται περὶ πειρασμοῦ, τότε εἰς εἰρηνέουσιν καὶ δὲς συνεχίζομε τὸ ἔργο μας, δειρμένο ταυτο-χρόνως καὶ ὑπὲρ τῶν καθ' ὁποιοδήποτε τρόπο ἐπιπρεσζώντων ἡμῶς.

Ἀλλ' ἂς περάσουμε τῶρα νὰ δοῦμε καὶ τὸ δεύτερον σημεῖο τοῦ θέματος μας, τὸ ὁποῖο χρῆζει μεγάλῃς ἐξετάσεως, ἀφοῦ ἐνέριει λεπτὰ σημεία ποῦ ἔχουν ἀμεση σχέση τόσο μὲ ἑμᾶς τοὺς ἰδίους, ὅσο καὶ μὲ αὐτὴ τὴν πίστη μας.

Δυστυχῶς τὸ πολυεκφρασμὸν τέρας τοῦ ἐνωϊσμοῦ ἀνατρέπει τὰ δεδομένα, μὲ ἀποτέλεσμα ἐκεῖ ποῦ πρέπει νὰ σωπιτοῦμε ἀντι-δρῶμε καὶ τὸ ἀντιθετὸ. Ἀποτέλεσμα; Νὰ γνῶνται οἱ εὐκαιρίες ποῦ μᾶς δίδονται γιὰ πνευματικὴν προκοπὴν. Ἀντιδρῶμε δηλ. καὶ ἡ σύγ-χυσις μᾶς φέρνει παρηχὴ ὅταν συνήθως θίγεται τὸ ἐγὼ μας. Δημι-ουργοῦμε θέματα καὶ ἀπολογουμέθα ὅταν φαίνεται νὰ ἀγγίζεται ἡ αὐτοεκτίμησις. Ἀντιθέτως μένουμε ἀπαθείς ἐξ ἀναισθησίας ὅταν θίγεται ὁ Εὐαγγελικὸς νόμος καὶ ἡ "πίστις γίνεται τὸ κινδυνεύομε-νον".

Αὐτὸ τὰ τελευταῖα, δυστυχῶς, τὸ βλέπουμε κατὰ ἐπαναλαμβα-νόμενο ρυθμὸ ἰδίως στήν ἐποχὴν μας καὶ κυρίως ἀπὸ αὐτοὺς ποῦ λόγῳ θεώσεως θὰ ἔπρεπε νὰ προστάξουν τὰ στήθη τους, ὅταν τὸ ὁμαδικὰ πυρὰ τῶν ἀθέων καὶ τῶν ἀντιχριστῶν στοχεύουν τὴν Ὀρθόδοξον πίστιν μας, τὰ Ἐλληνοχριστιανικά μας ἰδεώδη καὶ αὐτὸν ἐπίσης τὸν φυσιολογικὸν τρόπο ζωῆς.

Χαρακτηριστικὸ παράδειγμα τῶν ὁσων καταγράφουμε ἀποτελεῖ ὁ δεδιωγμένος Ἅγιος Νεκτάριος, Πλειστάς ἀπὸ συγγράμματά ποῦ ἀποτελοῦν ὀπλοστάσιο βαρέος ὀπλισμοῦ ἐναντὶ τῶν ἐχθρῶν τῆς πίστεως. Ἐπιχειρήματα ἀκατάβλητα ποῦ χρησιμοποιοῦσε ἐκ πε-ριότητός, γιὰ νὰ ἀντικρούσει τοὺς ἀθέτους καὶ αἰρετικούς τῆς ἐποχῆς του, ἀλλὰ ταυτοχρόνως πνευματικὴ ἐργασία μοναδικῆς τὸν ποι-μαντικὸ καὶ μοναχικὸ ποῦ ἀργότερα κύκλω, διὰ τοῦ ὁποῖου ἐφάσθη τῆς ἀπρόσπτες κορυφῆς τῆς ἀγιότητος. Τὸν φωτισμὸν δηλ. καὶ τὴν θέωσιν.

Ἐκεῖνο δὲ ποῦ προξενεῖ ἰδιαίτερα συγκίνησι εἶναι πῶς καὶ ὅταν ἀκόμα ἀναγκάζεται ἐκ τῶν πραγμάτων νὰ ζητήσει ἀπὸ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν διοίκησιν τὸ δικαῖον του, οἱ ἐνεργεῖαι τῶν ἐλ-ληθεία καὶ ταπεινώσει, σκοπὸ ἔχουν διὰ τῆς ἀποκαταστάσεως τοῦ δικαίου ὅχι τόσο τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτὸν τὸν ὅσο κυρίως γιὰ τὴν ὀρθή Ἐκκλησιολογικὴ καὶ διοικητικὴ πορείᾳ τόσο στὸ Παλαιόφατο Πατριαρχεῖο τῆς Ἀλεξανδρείας ὅσο καὶ τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλη-σίας.

Καὶ γιὰ μὲν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας, ἔστω καὶ τόσο ἀργά ἡ Ἐκκλη-σία τῆς Ἀλεξανδρείας ἐζητήσε συγγνώμῃ ἀπὸ τὸν Ἅγιο. Πόσο ὁμορφοὶ πράγματι θά ἴηται καὶ κάθε τοπικὴ Ἐκκλησία ποῦ καυχᾶται γιὰ τὴν Ἀποστολικότητά της, νὰ ἀποδώσει τὸ δικαίον, ἐὰν τὸ ἔχει στερηθεῖ σὲ ἀνθρώπους ποῦ καὶ αὐτοὶ ἐλπίνασαν ἐντὶ σειρά ἐτῶν τὸν σταυρὸ τῆς ἀδικίας καὶ ὅχι μόνο, ἐὰν ὄντως πι-στεύουμε στὸν Δίκαιο Κριτὴ καὶ ἀφοῦ γνωρίζουμε ὅτι κυρίως σὲ καπὶ τέτοιες περιπτώσεις λειτουργοῦν ἀτέγκτως οἱ πνευματικοὶ λε-γόμενοι νόμοι.

Θὰ κλείσουμε τὸν νὸν λόγον συγγνώμῃ Γερόντος. «Ὅταν θίγεται τὸ ἐγὼ μας, ὅς γινόμεθα χαλὶ νὰ μᾶς πατοῦν. Κερδὸς ὅμως. Ἐὰν ἀντιθέτως προσβάλλεται ἡ πίστις μας καὶ τὸ Ὀρθόδοξον ἥθος, τό-τε ἐπιβάλλεται νὰ γινόμεθα λέοντες πυρ πνέοντες".

Ἀμὴν.
Αρχ. Ἰωὴλ Κωνσταντάρος

ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟΝ

Ἀποφδέγματα καὶ κατορθώματα Ἀββά Ἀγάθωνος

5. Ἡ προτεραιότης τῶν πνευματικῶν

Πολλὰς φορὲς ὁ πνευματικὸς ἀνθρώπος ξεπερνᾷ τὴν κοινὴ λο-γικὴ τῶν κοσμικῶν ἀνθρώπων. Προ-κειμένου νὰ προφυλαγτεῖ ἀπὸ διά-φορους πειρασμούς κάνει ἄλλατα ὑπερβάσεις. Θυσιάζει καὶ δὲς γήνιο καὶ ἐφήμερον ποῦ στέκεται ἐμπόδιο στήν πορεία του. Αὐτὸ τὸ βλέπουμε στὸν ἀββά Ἀγάθων, ὁ ὁποῖος γιὰ πολλὰ καιρὰ, μὰ μὲ τοὺς μαθητὲς του, ἔχταξε ἕνα κελὶ καὶ τὸν τὸ τελειώσε μετὰκοσῶς ἐκεῖ, ἐλπίζοντας ὅτι θά ἴηται καλύτερα. Ὅμως τὴν πρώτη κιόλας ἐξομολογὰ διαπίστωσε ὅτι κα-τὰ δὲν τὸν ὁλοκληροῦ. Ἦ αὐτὸ ἀπα-ρασιμῶμενος καὶ ἀνήσυχος εἶπε στοὺς μαθητὲς τοῦ:

—Σκηδεῦτε νὰ φύγουμε ἀπὸ ἐδῶ,

Ἐκείνοι ταραγμένοι τοῦ ἀπάντη-σαν:

σὴν κατὰ Θεὸν πορεία τους; Ἀγ-νίζονται νὰ βγάλουν ἀπὸ τὴν καρδιά τους τὸ κοσμικὸ φρόνημα, τὸ ὁποῖο εἶναι ἡ μεγάλῃ τροχόπῃδι στὰ πνευ-ματικά; Δυστυχῶς ὄχι. Ὁ συμβι-σμός μὲ τὸν κόσμον εἶναι κοινὸ γνώ-ρισμα σχεδὸν ὅλων καὶ αὐτὸ γίνεται αἷτια νὰ μένουν στάσιμοι καὶ νὰ μὴ προοδεύουν πνευματικά.

Ὁ ἀββάς Ἀγάθων βλέποντάς τους νὰ λυποῦνται, τοὺς λέει:

—Μπορεῖ νὰ σκανδαλιστοῦν μερι-κοί, ἄλλοι ὅμως δὲ ἀοικοδομητοῦν καὶ θὰ ποῦν: «Μακάριοι εἶναι αὐτοὶ οἱ μοναχοὶ, γιστὶ γιὰ χάριν τοῦ Θεοῦ σὺ καὶ κωδικαν καὶ ἔργων καὶ ὅλα τὰ πε-ριφρόνησαν». Λοιπὸν, ὅποιος θέλει νὰ μὴ ἀκολοθῇσῃ ἄς ἔλδῃ. Ἐγὼ πάντως φεύγω.

Τότε οἱ μαθητὲς τοῦ μετανιωμένοι γιὰ τὴν ἀντίδρασι πρὸς ἀπόφασι τοῦ γερόντα τους. ἔπασαν κῆτω καὶ τὸν παρακαλοῦσαν νὰ τοὺς πάρει μαζὶ τοῦ.

Ἄραγε οἱ σύγχρονοι μοναχοὶ ἄλλὰ καὶ οἱ χριστιανοί, δέχονται τὸ σπου-δαῖο αὐτὸ μάθημα τοῦ ἀββά Ἀγάθω-να; Εἶναι πρὸςβιοι καὶ θυσιάσουν ἀνέσεις καὶ ἄλλα ἀγαθὰ, ὅταν διαπι-στῶνουν ὅτι αὐτὰ τοὺς ἐμποδοῦν καὶ εἰς

ΑΝΤΙΛΕΙΡΕΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Αἱ «φωτισμένοι»: Φοιτοῦν εἰς «Σχολεῖα θεοτικά» ἢ εἰς κέντρα ψηλαφητῆς πλάνης;

Τοῦ π. **Λεωνίδου Στ. Ἀμοργιανοῦ**, Ἐφημερίου Ἱ.Ναοῦ Ἀγ. Μαρίνης Ἀνθουπόλεως Περιστερίου

(5ον)
Ἡ ἄνοδος τῆς Κ.Ζ.
εἰς τοὺς οὐρανούς, ἐν ζωῇ, καὶ ἡ λεπτομερὴς περιγραφὴ τοῦ Παραδείσου
Εἶναι ἀπορίας ὄχιον γιὰ τὸ «παρα-νοϊκόν» (ὅπως πάλι θὰ τὸ χαρακτηρί-ε κάποιος εἰδικὸς ἢ μὴ) διαβάξῃ κανεὶς στα βιβλία τῆς «Σχολῆς Παντανάσ-σης», τὰ ὁποῖα ἐγράφη «ἐν Νίβη» ἢ Κ.Ζ., καὶ εὐλοβούνται καὶ διαβάζον-τις συνδρομῆσεις τους οἱ σημερινοὶ μαθητῆς τῆς «Σχολῆς»!. Στοιχεῖα ἀιρέ-σεων, πλάνες, ἀλαζμονία χωρὶς ὑπό-βροθον καὶ φαιδρότητες διαδέχονται ἡ μία τὴν ἄλλη. Ἄν οἱ ἀνικείμενοι τῆς Ἐκκλησίας θίβελαν νὰ γελοιοποιήσουν τοὺς χριστιανοὺς ποῦ ἀνέχονται ἡ συγ-καταπίναν στήν ἀναφερόμενη συν-δρομὴ τῆς Κ.Ζ., θὰ μπορούσαν ἀνεῖν ἰδιαίτερη προσπάθειαν νὰ ἀνέλθουν στοιχεῖα ἀπὸ τὰ κείμενα τῆς πνευμα-τικῆς μητρός τῶν «φωτισμένων»³⁰, γε-γονός ποῦ βαρύνει καὶ τοὺς Ὑπεύθυ-νους στὸν ἐκκλησιαστικὸ χώρο, ἂν δὲν ἀντιδρᾶσουν στοιχειώδως.

Κυνικός ποῦ θὰ ἔλεγε ὅτι ὁ Σά-μουελ Μπέκετ, ἐκφράζων τὸ θεά-τρο τοῦ παραλόγιου, ἂν ἴηται γνωστὸς τὸν συνδρομὸν τῆς Κ.Ζ. ἰῶς νὰ μὴ ἐγράφε τὸ ἔργο του «περιμένοντας τὸν Γκοντῖ» (τὸ Θεό)! ὁλοὶ πιθανόν νὰ ἄλλαζε τὸν τίτλο τοῦ θεατρικοῦ ποῦ ἔργου τοῦ παραλόγου μὲ τὸν τίτλο «περιμένοντας τὴν Κ.Ζ.» (ἂν καὶ πολὺ ἀμφίβολο νὰ χάσει οὐσιώδη χρόνο καὶ ν' ἀσχοληθεῖ μὲ τέτοιο ἐμφανερικὸ σύν-δρομο ποῦ δυνατόν νὰ καταχωρεῖται στὰ ἀζήτητα). Κι ἂν τὸ θέατρο εἶχε θεματικὴς λαὸς τῆς Κ.Ζ. καὶ τυχὸν κλῆρο (μὴ γένοτο) τότε θὰ μεσουρανοῦσε ἡ συνδρομὴ τῆς Κ.Ζ.

Πατὶ, ἡ ἄνοδος ἐν ζωῇ, τῆς Κ.Ζ. στοὺς οὐρανούς³¹ περιγράφεται ἀπὸ τὴν ἴδια στὰ βιβλία τῆς, κυρίως στὸ τρί-το τεῦχος τῆς σειράς, ποῦ ἔχει τὸν τί-τλο «τὰ Εὐφρόσυνα» (τοῦ Παραδεί-σου).

Ἀκολουθεῖ πάντα ἀντικειμενικὴ ἀνα-φορά σὲ χαρακτηριστικὰ σχετικὰ ση-μεῖα τοῦ βιβλίου τῆς, ὥστε νὰ δικαιο-λογητοῦν καὶ νὰ ἐπιβεβαιωθῇ τὰ σχό-λια ποῦ ἀναφέρονται στὰ σημεία αὐτὰ ποῦ τὰ χαρακτηρίζα παβολόγια:

—Ὁ Θεὸς δίνει τὴν ἄδεια ν' ἀνέλθῃ ἐν ζωῇ³² ἡ Κ.Ζ., νὰ πατεῖ στήν ἄλυσ Νέα Ἱερουσαλὴμ³³, καὶ τὸ Ἀρνίον, ὁ Χρι-στὸς, τὴν ἀκολουθεῖ καὶ βοάδεῖ πίσω τῆς, προπτερομένου τοῦ ἀρχαγγέλου Ραφαήλ³⁴!!!!

—Βλέπει στὸν οὐρανὸ πολυτέλεια³⁵, βρίσκειται κάτω ἀπὸ τὸ θρόνον τοῦ Θεοῦ³⁶ καὶ ἀπολαμβάνοντας τὰ τοῦ Παραδείσου ἀκούει (ἡ Κ.Ζ., πάντα) τὸν ἄγγελὸ τῆς νὰ λέει, μετὰ ἄλλων, ὅτι «**ἡ θέλαισι σου εἶναι καὶ τοῦ Θε**

ΟΡΘΟΔΟΣΙΑ ΚΑΙ ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗ

‘Ο Αύγουστος της Ελλάδος μας

Έχουμε συνηθίσει τον Αύγουστο ως τὸν μῆνα τῶν διακοπῶν σὲ ἐθνικὸ ἐπίπεδο, ἀλλὰ φαίνεται πῶς ὅσο περνάει ὁ καιρὸς λησμονοῦμε ὁλόενα καὶ περισσότερο τὸ τί σημαίνει ἱστορικὰ αὐτὸς ὁ μῆνας γιὰ τὴν πατρίδα μας.

Ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ κράτους, ἡ **ἐορτὴ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου** **δέσποζε στὸ ἐθνικὸ εορτολόγιο, ποὺ ἦταν ἀμεσα συνυφασμένο μὲ τὸ εορτολόγιο τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας**, κάτι ποὺ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας ἔχει ἐκλείψει παντελῶς.

Μὲ Βασιλικὸ Διάταγμα τοῦ 1836 καθιερώθηκε ὁ εορταστικὸς τῆς Παναγίας στὴν Τήνο νὰ εἶναι ὀκταήμερος καὶ διαρκεῖ ἕως τὰ λεγόμενα «ἐννήμερα τῆς Θεοτόκου», στὶς 23 Αὐγούστου. Μέσα σὲ μία ἀπύσφατη εὐλαβείας, κατάνυξης καὶ σεβασμοῦ, ψάλλοντα μέχρι σήμερα ὕμνοι ἐγκωμιαστικοὶ καὶ εὐχαριστικοὶ μπροστὰ στὴν εἰκόνα Παναγίας μας, ἡ δὲ ἐκκληζούσα τῆς καρδιᾶς ἀγάπη γιὰ τὸ Πανάγιό Πρόσωπό Της, ὠθήσε στὶς μέρες μας ὅρεκτους Κληρικούς σὲ μία ὑπερβολή, ποὺ δὲν τὴν συνονοητοὺν στὴν παλαιὰ Παράδοξή τῆς Ἐκκλησίας μας, σὺν τὰ ψάλλον νεκρικά Ἐγκώμια ἐννοῦν Κουβούκλιου Ἐπιταφίου Τῆς!

Ὁ Αὐγούστος κατὰ τὸ **Ἀγιοπαιερικὸ Εορτολόγιο**, ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ πρεῖ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, ἦταν ὁ τελευταῖος μῆνας τοῦ ἔτους τοῦ ὁποῖοι ἡ ἀρχὴ ἦταν ἡ 1η Σεπτεμβρίου. Ἐτοί, λοιπόν, τὸ ἐτος ὀλοκληρῶνεν τὸν κύκλὸ του μὲ τὴν ἐορτὴ τῆς Κοιμήσεως τῆς Παναγίας μας καὶ τὸν ὀκταήμερο εορτασμό Της, ἐνῶ δύο μέρες πρὶν τὴν παραμονὴ τῆς πρωτοχρονιάς ἡ Ἐκκλησία προέβαλε τὸ παρὰ-

«Μετεύστης πρὸς τὴν ζωὴν, μήτηρ ὑπάρχουσα τῆς ζωῆς...»

Τὸ Μητροπολίτου Δρυϊνουπόλεως, Πωγωνιανῆς καὶ Κονίτης Ἀνδρέου

Ἀγαπητοὶ μου Χριστιανοί,

-Α-

Οἱ καμπάνες τῶν Ναῶν μας θὰ διαλαλήσουν καὶ πάλι τὸ μεγάλο γεγονός, ποὺ σηματοδεύει τὸν Αὐγουστο, τὴν καρδιά, δηλαδὴ, τὸν Καλοκαριόυ: τὴν Κοίμησιν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου. Θὰ ἀκουσθῇ, γιὰ μιὰ ἀκόμη φορά, τὸ κατανυκτικὸ ἀπολυτίκιό τῆς ἐορτῆς, ὅπου ὁ ἱερός ὁμιγράφος σημειώνει ἀπευθυνόμενος στὴν Παναγία: «μετέ-στις πρὸς τὴν ζωὴν μήτηρ ὑπάρχουσα τῆς ζωῆς». Ἀνεχώρησε γιὰ τὸν Παράδεισο, τὴν ἀλήθειαν, δηλαδὴ, καὶ πραγματικὴ ζωὴ, ἐοὺ ποὺ ἐκυσφόρησε τὴν ὄντως ζωὴ, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ἀφοῦ Ἐκεῖνος ἔχει διακηρύξει ὅτι «ἐγὼ εἰμι ... ἡ ζωὴ» (Ἰωάν. ιδ΄ 6).

-Β-

Ἀπέθανε, λοιπόν, ἡ Κυρία Θεοτόκος καὶ μετέστη πρὸς τὴν ζωὴν. Ἀλλὰ, ὅπως πάλι θὰ τονισθῇ ὁ συνθέτης τοῦ ἀπολυτικίου, «τὸν κόσμον οὐ κατέλιπε, Θεοτόκε». Δὲν ἐγκατέλειπε ἀπρὸςτάτευτο τὸν κόσμὸ ἡ Παναγία, ἀφοῦ εἶναι γεγονός χηλιομαρτυρημένο, πῶς κανένας δὲν φεύγει μὲ «ἀδεια χερία», ὅταν προσφευγὴ μὲ πίστη στὴν χάριν Της. Σὲ καιροὺς ἀναστατώσεων, κοινωνικῆς ἀναταραχῆς, ἀνασφάλειας καὶ ἀβεβαιότητας, ὅπως αὐτοὺς ποὺ ζῇ ἡ Πατρίδα μας χρόνια τώρα, ἰδιαιτέρα ὅμως τὴν φετιγὴ χρονιά, ποὺ ἀλλοῦ νὰ βρῇ ὁ χριστιανὸς τὴν ὄντως, παρηγορίαν καὶ ἐλπίδα, ἔξω ἀπὸ τὴν Ἁγία Σκέπη Της καὶ τὴν προστασία τῆς Θεομήτορος; Σ' αὐτὴν θὰ καταφύγῃ καὶ σ' αὐτὴν θὰ ἐναποθέσῃ τῆς ἐλπίδος του.

-Γ-

Εἶναι, πράγματι, τραγικὴ ἡ κατάσταση τῆς ἐποχῆς μας. Σ' ὅλο τὸν πλανήτη κυριαρχεῖ ἡ βία καὶ τὸ

δειγμα τοῦ Τιμίου Προδρόμου.

Ἡ ἐορτὴ τῆς Παναγίας μας ἦταν πάντοτε τόσο λαμπρὴ κατὰ τὸ παρελθόν, ποὺ οἱ ἔχθροί τῆς Πατρίδος μας προσπαθῶσαν κατ' ἐπανάληψιν νὰ ἀμαυρώσουν τὴν ἡμέρα τῆς με ἐχθροπραξίης, ὅπως ὁ πορτολιανὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ καταδρομικοῦ πλοίου μὲ τὴν ὀνομασία «Ἑλλη» (ΒΠ Κ/Δ ΕΛΛΗ), ἓνα ὄνομα ποὺ τοῦ δόθηκε σὲ ἀνάνηψη τῆς ναυμαχίας τῆς Ἑλλης».

Τὸ καταδρομικὸ βυθίστηκε μετὰ ἀπὸ τὸν πορτολιανὸ τοῦ στίς 15 Αὐγούστου τοῦ 1940 ἀπὸ τὸ Ἰταλικὸ ὑποβρύχιον «Delfino» καὶ ἐνῶ ἦταν ἀγκυροβολημένο ἔξω ἀπὸ τὸν λιμὲν τῆς Τήνου, ὅπου καὶ συμμετεῖχε στὶς ἐκδηλώσεις τοῦ εορτασμοῦ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου. Τὸ ἴδιον ὑποβρύχιον ἀποπειράθηκε στὴ συνέχεια νὰ πορτίλῃ καὶ τὴν ἐπιβατηγὴ «Ἐλση» καὶ «Ἐσπερος», ποὺ βρίσκονταν μέσα στὸ λιμάνι τῆς Τήνου. Μὲ τὴν ἐπέμβαση τῆς Παναγίας μας ἡ ἀπώτερη ἀπέτυχε καὶ οἱ πορτίλες κατέστρεψαν μόνον ἓνα τμήμα τοῦ ἀκριανοῦ κομματιῶ τῆς προκυμαίας.

Ἡ κυβερνήσων τοῦ Ἰωάννη Μεταξῆ προσπάθησε μὲ μυστικότητα νὰ ἀνακαλύψῃ τὸ τί εἶχε συμβεῖ, φοβούμεν τὴν διαπράξη τῆς εὐδαιμονίας εἰρήνης με τὴν ἡαλία. Στις 30 Ὀκτωβρίου 1940 καὶ ἐνῶ εἶχε ζεσπάσει ὁ πόλεμος, ὁ Μεταξῆς ἔδωσε τελετικὰ στὴν δημοσίωσιον ὅλες τῆς λεπτομερείς ποὺ εἶχαν ἀνακαλύψῃ οἱ πραγματώνοντες. Ἡ ἱταλία τὸ 1950 παρχώρησε στὴν Ἑλλάδα τὸ ἐλαφρὸ καταδρομικὸ «Εὐγένιος τῆς Βαβυλώνας» σὲ ἀνικαταπείστον τοῦ «Ἑλλη».

Ἀλλὰ καὶ οἱ Τούρκοι δὲν ἄρσαν τὴν ἡμέρα αὐτὴ τῆς Ὁρθόδοξας χωρὶς νὰ προσθέσουν μία μελανὴ κηλὶδα στὴν ἱστορία τοῦ ἔθνους μας. Στις 15 Αὐγούστου τοῦ 1974, τὰ στρατεύματα τοῦ Ἀττίλα» μπηγνὸν στὴν Ἀμμόχω-

στο καὶ στὶς 16 τοῦ Αὐγούστου ὁ «Ἀτίλας 2» ὀλοκληρώθηκε μὲ τὴν κατάληψιν τῆς Μόρφου. Τὴν ἴδια στιγμὴ ἡ κυβέρνησιν τοῦ Κληρίδη μεταφερόταν πρόσκαιρα στὴ Λεμεσό φοβούμενὴ δι' ἐπικεπαὶ κατὰ τὴν ὀνομασία «Ἑλλη» (ΒΠ Κ/Δ ΕΛΛΗ), ἐχοντας πετύχει τοὺς στρατιωτικούς τοὺς σκοπούς, δέχθη-καν τὴν κατάπαυση τοῦ πυρὸς στὶς 6 τοῦ ἀπόγευμα τῆς 16ης τοῦ Αὐγούστου 1974. Ἦδη κατείχαν τὸ 36,4% τοῦ Κυπριακοῦ ἐδάφους. Περίπου 2.000 Ἕλληνες καὶ Ἑλληνοκύπριοι ἔχαν σκοτωθῇ, πᾶν ἀπὸ 1.600 ἄνδρες οἱ ἀννοούμενοι, ἐνῶ οἱ ἐξερυθμένοι πρόσφυγες ἦσαν 200.000!

Σήμερα στὴν πατρίδα μας ὅλα αὐτὰ τὰ γεγονότα μοιάζουν μακρινὰ, κάποιον πιθανῶς νὰ τὸ ἔχουν ξεχάσει, ἐνῶ γιὰ κάποιους ἄλλους, κυρίως στὶς νεαρότερες ἡλικίες, εἶναι ἰσως ἀκόμη καὶ ἀγνωστα. Εἶναι ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη τὸ ἔθνος μας νὰ ἀνακηθῇ σύντομα τοὺς δεσμούς μὲ τῆς ρίζες του, ποὺ δὲν εἶναι ἄλλες παρὰ τῆς **Ὁρθόδοξῃ Πίστῃ τῶν Πατέρων μας πᾶνυ στὴν ὁποία θεμελιώ-σαν τὴν Ἑλλάδα** μας. Αὐτὸς εἶναι καὶ ὁ λόγος ποὺ ἡ Ἑλλάδα μας ἀντέξε στὸν πόλεμο ποὺ τῆς ἔκαμαν τὸ ὅσο οἱ ἐξωτερικοὶ ἔχθροί τῆς, ὅσο καὶ οἱ ἐγχώριοι, ἀλλὰ καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ ἀντέξῃ!

M. B.

Σημειώσεις:

1. Ἡ ναυμαχία τῆς Ἑλλης ἔγινε στίς 3/16 Δεκεμβρίου 1912 καὶ ἦταν ἡ πρώτη ἀπὸ τίς δύο κορυφαῖες μάχης μεταξὺ τῶν Ἑλληνικοῦ Πολεμικοῦ Ναυτικοῦ καὶ τοῦ Ὀθωμανικοῦ Στόλου κατὰ τὸν Α' Βαλκανικὸ Πόλεμο. Πραγματοποιήθηκε στὴν ἔκδο τὸν στενὸν τῶν Δαρδανελίων τῆς Ἑλλασπόντου. Ἡ ναυμαχία ἔληξε μὲ τὴ νίκη τοῦ Ἑλληνικοῦ στόλου καὶ τὸν ἐγξέλιον τὸν ὀθωμανικὸ ἐντὸς τῶν στενῶν.

ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΥ

Τὴν 8ην Αὐγούστου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾷ τὴν μνήμην τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Αἰμιλιανοῦ. Ἀνωτέρω τοιχογραφία ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Διονυσίου Ἀγίου Ὁρους.

Οἶκ. Πατριάρχης: «Εἴαν ἔχωμεν τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ἐλπίδα μας εἰς Ἐκεῖνον, τότε ἔχομεν τὰ πάντα»

Ὁ Οἶκ. Πατριάρχης Βαρδοκαμάς, κατὰ τὴν ἀρχιεπισκοπὴν εἰς τὴν Ἱ.Μ. Ἐπαγγελιστοῦ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου εἰς τὴν Σουρωτὴν Θεσσαλονίκης ἐπὶ τῇ πρώτῃ ἐορτῇ τῆς μνήμης τοῦ Ἁγίου Παΐσιου τοῦ Ἀγιορείτου, εἰς τὴν ὁμιλίαν του μετὰ τῶν ἄλλων ἐτόνευε τὰ ἑξῆς:

«...Ὁ Ἅγιος ἐπέλεξε, ἐξ ὁρχῆς τὰ δύσκολα καὶ τὰ βαρὴ, ὅπως ἔλεγεν ὁ ἴδιος. Ἡ ῥησικὴ ἀποφασιστικότης τοῦ εἶς τὴν ἀγάπην τοῦ σταυροῦ τῶν τῶν δυσκολιών, ὅ, ὅποια ὀδηγούνη μὲ βεβαιότητα εἰς τὴν ἀνάστασιν καὶ εἰς τὴν χάριν, πρέπει νὰ μᾶς προβλη-ματίζῃ κατὰ τὴν σημερινὴν ἐποχὴν τῶν πολλῶν καὶ γενικῶν ἁλυντων ἀδελφῶν, τὰ ὁποῖα ἀντιμετωπιζόμεν οἱ ἐγγὺς καὶ οἱ μακρὰν.

Τὸ σημερινὸν μῆνυμα τοῦ Ἁγίου Παΐσιου μέσα εἰς τὰς πολλὰς δυσκολίας ὀλοκληροῦ τοῦ κόσμου εἶναι ἡ ἐλπίς, ποὺ ἀπευθύνεται εἰς κάθε ἀπελπισμένον καὶ προβληματισμένον ἄνθρωπον. Οἱ σύγχρονοι Ἕλληνες ἀπομὲ καὶ πάντοτε πρέπει νὰ ἔχωμεν ἐστραμμένην τὴν προσοχήν μας εἰς τὸν λόγον του, ὁ ὁποῖος εἶναι πάντοτε σύγχρονος καὶ ἐπικαιρὸς καὶ εὐεργετικὸς. Ὁ λόγος τοῦ κρυστάλλινος, ὡς λόγος τοῦ Θεοῦ, εὐρίσκει ἀπήχησιν εἰς τὴν καρδίαν κάθε ἡγάπητος πολυ- καὶ τὴν Πατρίδα καὶ τὸν Λαόν. Εὐρίσκει ἀπήχησιν, διότι δὲν ὑπάρχει δυσκολία, τὴν ὁποῖαν ἐμπειρικῶς δὲν ἔζησεν ὁ Ἐρροντας - ὁ Ἅγιος Παῖσιος». Ἐτοί καὶ σημερινὸς μᾶς λέγει: «Δὲν ἔχετε χρέμητα; Καὶ ἐγὼ δὲν εἶχα ποτέ. Ὅλα τὰ ἐμοῖα-ζα στούς ἔχοντες ἀνάγκη. Εἰσεθε πτωχοί; Ἐγὼ ὑπὲρ πτωχότερος ἀπὸ σᾶς. Πενάτε; Δὲ ἐλὴ τὴν ζωὴ μου ἐκούσιως πεινούσα. Ζούσα μὲ μὴ ψωμί... Πονεῖτε καὶ κλαίετε; Μία ζωὴ ἐτόνευσα καὶ ἐσῆκωσα τίς

ἁμαρτίες τῶν ἄλλων...».

Ὁ Ἅγιος Παῖσιος ἐσφράγισε τὴν ζωὴν του μὲ τὸ ἐκούσιον μαρτύριον τῆς συνειδήσεως. Τὸ μαρτύριον τῆς συνειδήσεως εἶναι τὸ ἐσωτερικὸν ἐκείνο βίωμα, ποὺ ἐὰν μόνον γνωρίζε, τὸ δίδονα καὶ τὸ προσφέρειν. Τὸ μαρτύριον τοῦτο ἦτο διὰ τὸν ἅγιον δῶρον καὶ χάρισμα: ἦτο ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ καὶ συγχρόνως ἡ ἰδικὴ τοῦ δύναμις, ποὺ ἐνίσχυσε τὸ ἀδύνατον καὶ ἀσθεντικὸν τοῦ σώμα, ὅπως ἐνίσχυσε καὶ τὸν κακενικὸν καὶ ἀδύνατον Ἀπὸστολον Παῦλον, ὁ ὁποῖος ἔλαβε τὴν θείαν ἀπάντησιν εἰς τὴν προσευχὴν του: «ἢ γὰρ δύναμις μου ἐν ἁσθενείᾳ τελειούται». Τὸ μαρτύριον αὐτὸ τῆς συνειδήσεως τὸν κατέστησεν Ἅγιον καὶ Ὁσίον καὶ Δίκαιον.

Ἡ σημερινὴ ἐστέρη εἶναι σηματοδοκία. Δὲν εἶναι μόνον ἡ πρώτη ἐορτὴ τῆς μνήμης τοῦ Ἁγίου Παΐσιου, συμπύκνωση μὲ μιαν ἐξαιρετικὴν κρίσιν καὶ καρλίαν διὰ τὸ Ἔθνος τῶν Ἑλλήνων σημερινῶν. Εἶναι κυρίως καὶ πρωτίστως παρηγορίαν καὶ παρηγορία. Ἐάν ἔχομεν τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ἐλπίδα μας εἰς Ἐκεῖνον, τότε ἔχομεν τὰ πάντα. Ἐπὶ ἀναλαμβάνοντες: Ἐάν ἔχωμεν τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ἐλπίδα μας εἰς Ἐκεῖνον, τότε ἔχομεν τὰ πάντα. Ὁ Θεὸς εἶχε πάντοτε τὴν ἀγκαλίαν τοῦ ἀνοικτήν εἰς ἕκείνον ὁ ὁποῖος ἐσπέρητο πονεμένων καὶ ἀπογοητευμένων μέσα ἀπὸ τὴν σθερὴν πύσαν τοῦ κελύους τῆς Παναγούδας, ἀλλὰ ἐξήρχετο χαριτωμένος καὶ ἀναπαύσας. «Τὸ Ἔθνος μας ἐπέρωσε τούτους ὑπορὸς καὶ κλυδωνισμούς», ὅπως ἔλεγεν ὁ Ἅγιος Παῖσιος, «καὶ δὲν ἐξάρθηκε». Δὲν φοβούμεθα, λοιπόν, τὰς παροδικὰς θεύλας οἱ ὀρθόδοξοι Ἕλληνες, τὰς ὁποίας μετατρέπει εἰς γαλήνην ὁ περσιτισμὸς τῶν τῶν ὁδῶν τῶν Κυρίων καὶ ἐναχίων ἡμῶν, ὅπως κάποτε τὸν λιποψήσαντα Ἀπὸστολον Πέτρον...».

Ὁ «Μυστράς τοῦ Αἰγαίου»

Μεγάλες προσπάθειες καταβάλλει ἡ Ἱ. Μ. Παρονάξιας, ὅστε παρὰ τὴν κρίσιν νὰ συντηρῇ καὶ νὰ κρατᾷ ἀνοικτούς τοὺς ἱστορικοὺς Ἱ. Ναοὺς τῆς Πάρου καὶ τῆς Νάξου. Ὁ Σεβ. ἀμωματοῦς κ. Καλλίνικος φαίνεται νὰ αισθάνεται ἰδιαίτερον θαυμασμόν διὰ τὸ πλῆθος τῶν Ἱ. Ναῶν τῆς Νάξου, ἡ ὁποία δι' αὐτὸν τὸ λόγο ὀνομάζεται καὶ «Μυστράς τοῦ Αἰγαίου». Τὸ ἄκουσμα τῆς λέξεως «Μυστράς» πάντοτε συγκινεῖ, διότι ὑπῆρξε τὸ τελευταῖον προτύπων τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ, καθὼς ἔπρεσε τελευτᾶν μετὰ τὴν Πόλιν. Ὁ τίτλος «Μυστράς τοῦ Αἰγαίου» δὲ πρέπει νὰ ὑπενημιχθῇ τοῖς ἱερὸν χρέος πρὸς τὴν πίστιν, ὅπως τὴν ἰδίαν εὐσεβεῖαν δηλώνει καὶ τὸ πλῆθος τῶν Ἱ. Ναῶν τῆς Νάξου. Συμ-φώνως πρὸς τὸ ἔθρονος τοῦ Σεβ. ἀμωματοῦ τῆς 18ης Ἰουλίου 2015:

«Ἡ Νάξος, ἡ Πάρος καὶ ἡ Ἀντίπαρος εἶναι τοιαύτη καὶ προσιόρμη μὲ ἀνοδικὸς τιστικὸς, ὅσο καὶ ἂν ἡ κρίση ἔχει ἐπιδράσει ἀρνητικὰ στὸν ἐσωτερικὸ τουρισμό. Ἀπὸ τὴ δικὴ μας πλευρὰ γίνεται κάθε δυνατὴ προσπάθεια, ὥστε νὰ προβάλουν ἐπαρκῶς τὰ θρησκευτικὰ μνημεῖα τῆς περιφέρειας μας», τονίζει ὁ Μητροπολίτης Παρονάξιας κ. Καλλίνικος. «Σὲ συνεργασία μὲ τὴν Ἐφορεῖα Ἀρχαιοτήτων Κυλάδων καὶ τοὺς τοπικοὺς φορεῖς τῶν δήμων καὶ τῆς περιφέρειας, προσπαθοῦμε νὰ συντηροῦμε καὶ νὰ κρατοῦμε ἀνοικτὰ τὰ βυζαντινὰ ἐκκλησιαστικὰ μνημεῖα

ποὺ βρίσκονται διάσπαρτα καὶ στὰ δύο νησιά, ὥστε νὰ εἶναι ἐπισκέψιμα Ἡ Παναγία Ἐκατονταπυλιανὴ τῆς Πάρου, ποὺ ἀποτελεῖ τὸ βασικὸν προσκύνημα, συντηρεῖται συνεχῶς ὥστε ὅλοι οἱ χῶροι νὰ εἶναι ἐπισκεψίμοι». Ἡ Νάξος... ὀνομάζεται καὶ «Μυστράς τοῦ Αἰγαίου», παρρηρεῖ ὁ κ. Καλλίνικος, λόγω τοῦ μεγάλου ἀριθμοῦ ναῶν, ποὺ ἀνάγονται στοὺς πρώτους, μέσους καὶ ὕστερους βυζαντινοὺς χρόνους. Ἐτοῖα πυκνὸτῆτα μνημείων δὲν παρατηρεῖται σὲ κανένα ἄλλο νησί τοῦ Αἰγαίου (146 καταγεγραμμένοι βυζαντινοὶ ναοί). Ἡ Νάξος ὑπερέχει ἀκόμη καὶ τῆς Κρήτης, ὡς πρὸς τὴ χρονικὴ ἔκτασιν ποὺ καταλαμβάνουν τὰ σωζόμενα μνημεῖα τῆς. Καμιά ἄλλη περίοδος στὴ μακραίωνη ἱστορία τοῦ νησιοῦ δὲν ἔχει ἀφήσει τόσο πολλὰ καὶ τόσο ση-μαντικὰ μνημεῖα ὅσο ἡ βυζαντινὴ. Αὐτὸ βέβαια δειχνεὶ τὸ πόσο ση-μαντικὴ καὶ ἐξέχουσα θέση εἶχε τὸ νησί τὴν περίοδο ἐκείνη στὸ Ἀρχιπέλαγος». Τὰ βυζαντινὰ μνημεῖα τῆς Νάξου βρίσκονται διάσπαρτα σχεδὸν σὲ ὅλη τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ νησιοῦ, μὲ μεγαλύτερη πυκνότητα στὸ κεντρικὸ λεκανοπέδιο τῆς Ἀρμαλίας (Τραγάδι), ὅπου ὑπάρχει καὶ ὁ Ναὸς Παναγίας τῆς Πρωτοθρόνου, ποὺ ἀνάγει τὰς στοὺς μέσους βυζαντινοὺς χρό-νους (6 – 7 μ.Χ. αἰ.). Σὲ κοντινὴ ἀπό-σταση βρίσκεται ὁ Ναὸς Παναγίας τῆς Δροσινίας (μέσα τοῦ 7ου αἰ.). «Καὶ οἱ δύο αὐτοὶ ναοί, μαζὶ μὲ τὸν Ἅγιο Γεώργιον τῶν Μελάνων εἶναι ἀπὸ τοὺς παλαιότερους τῶν Βαλκα-νίων».

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ

Ἑβδομαδιαία ἔκδοσις τῆς Π.Ο.Ε.

ΜΑΧΕΤΑΙ, ΔΙΑΦΩΤΙΖΕΙ, ΕΝΗΜΕΡΩΝΕΙ

Ἑγκυρια καὶ Ἀντικειμενικὰ ἈΓΩΝΙΖΕΤΑΙ

Διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ τὸ Γένος ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ εἰς τὰ περίπτερα

Νεανικά Ζητήματα

Ἀδέξια ψελλίσματα γιὰ τὴν Παναγία μας

Β' μέρος

Τὸ εἰκόνασις Της δὲν λείπει ἀπὸ κανέναν καὶ τὸ στήπ, οὔτε καὶ ἀπ' αὐτὰ τὰ προσωπικὰ μας ἀντικείμενα. Τὸ ὄνομα Της βρίσκεται συνεχῶς στὰ χεῖλι μας. Σὲ κάθε μας περιστά-σῃ σ' αὐτὴ καταφεύγουμε. Δὲν ὑπάρχει προσευχὴ χωρὶς τὴν ἐπικλήσιν τοῦ ὀνόματός καὶ τῆς χάρις Της. Ἰδι-αίτερα δὲ στὶς δύσκολες στιγμῆς μας, ἀνεξάρτητα ἀπ' τὸ ἂν πιστεύουμε λί-γο ἢ πολὺ ἢ καὶ καθόλου ἀκόμη, συμβαίνει αὐτὸ ποὺ λέει ὁ ποιητής: «**Κι ἐγὼ στὴ θλίψη, ἀδελὰ μου, φωνάζω πάντα: Παναγία μου!**»

Τὶ ὑπέροχα ποὺ τὸ λέει Ναι, ἀκό-μη καὶ ἀδελὰ μας, σ' αὐτὴν καταφεύ-γουμε γιὰ σωτηρία καὶ λυτρώση. Σ' αὐτὴν ποὺ μπορεῖ ν' ἀκούσει τοὺς στεναγμούς τῆς καρδίας μας, σ' αὐτὴν ποὺ μπορεῖ νὰ μᾶς βοηθήσει ἄμεσα καὶ ἀποτελεσματικὰ, σ' αὐτὴν ποὺ μπορεῖ νὰ μᾶς κάνει ἀκόμη καὶ τὸ θαῦμα.

Ἀραγε πῶς συμβαίνει αὐτό; Πῶς ἐκεῖ στὶς φουρτίσιμες τῆς ζωῆς, μπροστὰ στὸν κίνδυνον, ὅλα τὰ πρόσωπα καὶ τὰ ὀνόματα τὰ ξεχνάμε, καὶ μόνο τὴν Παναγία θυμώσαμε, ὅποτε καὶ αὐτὴν ἄμε-σως ἐπικαλούμεθα, ἀκόμη καὶ ... ἀδελὰ μας; Ἀξίζει νὰ μᾶς προβλη-ματίσει πολὺ αὐτό!

Πραγματικὰ, κάθε ἄνθρωπος, εἴτε πιστὸς εἶναι εἴτε ἀπιστος ἔχει καὶ μία ἰδιαίτερη σχέση μὲ τὴν Παναγία. Τὴν θεωρεῖ δικήν του, καταδικὴ του.

Ἐκπράζεται σ' Αὐτὴν ἐλεύθερα μέ-σα ἀπὸ τὴν καρδίαν του, χωρὶς ἀνα-στολές καὶ ὑπεκρινάς. Εἶναι βέβαιος πῶς θὰ τοῦ συμπαράστανται καὶ θὰ ἀκούσει τὸ πρόβλημά του.

Διασθένεται μ' ἓνα ἀνεξήγητον τρόπο τὴν παρουσία Της σὶς δύσ-κολες στιγμῆς του.

Προσφέρει πολλές φορές στὴν προστασία Της, χωρὶς νὰ καταλαβᾷ-ναι μὲ ποῖο τρόπο ἡ γλῶσσα του καὶ ὁ λογισμὸς τὸ ῖσθ τὴν ἐπικαλεστέ-καν.

Νοιώθει χαρὰ καὶ εὐφροσύνη, ὅταν ἐπικοινωνεῖ μαζί Της.

Κατανοεῖ ὅτι εἶναι ὅπλα του καὶ τὸν προστατεύει, ὅποτε καὶ μαλακῶ-ναι ἡ καρδίᾳ του, παρηγορεῖται ἡ ψυ-χή του καὶ βουρκύνονται τὰ μέλη του. Διαβλέπει τὴν χάριν Της νὰ τὸν ἐπισκιάει. Ἀπειρα ἄλλωστε εἶναι τὰ θαῦματα καὶ οἱ ἐμφανίσεις Της.

Αὐτὴ ἡ μοναδικότητα τῆς Πανα-γίας μας φαίνεται καὶ σὲ ὅλους τοὺς ὕμνους. Λένε γιὰ παράδειγμα: «**Πρὸς τίνα καταφύγω ἄλλην, Ἀγνή; Ποῦ προσδύωμαι λοιπὸν καὶ σωθῆσομαι;**» Ἡ «**πολλοὺς συ-νεχόμενος πειρασμούς, πρὸς σὲ καταφεύγω αὐστηρίαν ἐπιτήλειαν.**» Ἡ «**πάντων προστατεύεις, Ἀγα-θὴ, τὸν καταφευγόντα ἐν πίστι τῇ κραταίᾳ σου χειρί...**»

Νὰ γιὰ σὶς ὅλοι μας, μὴ ὅλοι μας, λί-γο ὡς πολὺ, τὴν ἀντιλαμβάνομαστε ὡς μᾶνα μας. Μᾶνα Παναγία, τὴν λέμε.

Ἄν προσερχόμες τῆς προσευχῆς μας πρὸς Αὐτὴν, θὰ δοῦμε νὰ εἶναι ὅλες τοὺς γεμάτες προστατικῆς. Λέ-με γιὰ παράδειγμα: «**Μήτηρ τοῦ Θεοῦ φυλάξῃ με ὑπὸ τὴν σκέ-πην Σου**» ἢ «**Ἐγερταία Θεοτόκε σώσων ἡμᾶς.**» Ἀραγε πῶς ἀπευ-θυμώσαστε εἴσι στὴν Παναγία; Δὲν εἶναι σὰν νὰ τὴν προστάζουμε;

Κριτικὴ παρουσίασις τοῦ προγράμματος σπουδῶν Γενικοῦ Λυκείου εἰς τὰ Θρησκευτικὰ (Ἰανουαρίου 2015)

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 3ης ΣΕΛ.

</

Απαγόρευσις εἰς τὴν χρῆσιν τῶν μετρητῶν.

Νομικαὶ πτυχαὶ μίας μεγάλης ἀπειλῆς διὰ τὰς δημοκρατικὰς ἐλευθερίας καὶ τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα

Τοῦ **Ἀριστοτέλους Γ. Κατράνη, Μ.Δ. Δικηγόρου Ἀθηνῶν**

τὴν Νομοθεσίᾳ, γενικὸ μέσο ἐξόφλησης τῶν συναλλαγῶν, μὲ τὸ λογιστικὸ χρήμα τῶν τραπεζῶν, δηλαδὴ μὲ τὶς ὑποσχέσεις πού δύνουν οἱ τράπεζες πρὸς τοὺς καταθέτες;

Τὰ πράγματα γίνονται ἀκόμῃ χειρότερα, ἂν συνειδητοποιήσουμε τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο λειτουργοῦν οἱ τράπεζες:

Πολλὺς κόσμος πιστεῖει ὅτι οἱ τράπεζες παίρνουν τὰ μετρητὰ πού καταθέτουν οἱ πολῖτες καὶ μὲ αὐτὰ προβαίνουν στὶς χορηγήσεις δανείων. Στὴν πραγματικότητά, ὁμῶς, ὁ κύριος ὄγκος τῶν καταθέσεών μας στὶς τράπεζές εἶναι ἑνὰ δημιούργημα τῆς πιστωτικῆς ἐπέκτασης, δηλαδὴ τοῦ τραπεζικοῦ δανεισμοῦ.

Ἀρκεῖ νὰ σᾶς παραθέσω ἓνα μέγεθος ἀπὸ τελευταῖο Στατιστικὸ Δελτίο Οικονομικῆς Συγκρίσεως τῆς Τράπεζας τῆς Ελλάδος:

Στὸ σύνολο τῆς Εὐρωζώνης κυκλοφοροῦν περίπου 994 δισεκατομμύρια εὐρώ σὲ χαρτονομίσματα καὶ κέρματα. Τὴν ἴδια στιγμὴ οἱ τραπεζικὲς καταθέσεις ἀνέρχονται στὸ σχεδὸν δεκαπλάσιο ποσὸ τῶν 8,336 τρὶς εὐρώ. Καὶ ἂν προσθέσουμε καὶ ἄλλες πλὺ μακροπρόθεσμες ὑποχρεώσεις, ξεπερνῶμεν τὰ 17 τρισεκατομμύρια εὐρώ. Στὴν Ελλάδα, μέσα στὴν πενταετία 2003 – 2008 ἐκτινάχθηκαν οἱ δανειακὲς ὑποχρεώσεις τῶν νοικοκυριῶν καὶ τῶν ἐπιχειρήσεων ἀπὸ τὰ 120 περίπου δισ. εἰς 280. Ἀνάλογη αὐξητικὴ πορεία ἀκολοούθησαν καὶ οἱ καταθέσεις. Ὁ λογιστικὸς ἀέρας, ὁ ὁποῖος κατεβυθίσθηκε κυρίως στὴν οἰκοδομὴ καὶ τὴν καταναλωσιμὴ, κυκλοφοροῦσε μέσα στὴν οἰκονομία καὶ δημιουργοῦσε στὴν κοινωνία μία ψευδαίσθηση τῆς αὐξημένης ρευστότητος καὶ τῆς οικονομικῆς ἀνάπτυξης.

Καθὼς ὁμῶς οἱ πολῖτες ἄρχισαν νὰ μεταφέρουν τὰ χρήματά τους στὸ ἐξωτερικὸ ἢ νὰ κάνουν ἀναλήψεις φάνηκε ὅτι «ὁ βασιλιάς εἶναι γυμνός».

Ἡ ἐκδόση καὶ ἡ κοπὴ νομίσματος, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦλάχιστον πού τὸ χρῆμα ἔπαυε νὰ ἔχει ἐσωτερικὴ ἀξία –δηλαδὴ ἀντίκρουση σὲ πολυμίαμη μέταλλα- τελεῖ ὑπὸ τὴν θεσμικὴ ἐγγύησὶ τοῦ κράτους καὶ ἡ ἐκδόσή του ἀνέκει στὸν πυρῶνα τῆς ἀσκήσεως τῆς κρατικῆς ἐξουσίας.

Ἡ «κρατικὴ νομισματικὴ κυριαρχία», ἡ ὁποία ἐδραιώθηκε ἀπὸ τὶς ἀρχὲς τοῦ 20οῦ αἰῶνα στὴν Εὐρώπῃ, βρῖσκει τὴν ἐκφράση τῆς καὶ στὸ ἄρθρο 80 τοῦ Σύνταγματος, σύμφωνα μὲ τὸ ὅτι ἡ κοπὴ καὶ ἡ ἐκδόση νομισμάτων ρυθμίζεται μὲ Νόμο. Μετὰ τῆς συνταγματικῆς ἀναθεώρησὶ τοῦ 2001, καλῶςθεσμ νομικὰ ἡ ἐκχώρησι μέρους αὐτῆς τῆς κυριαρχίας στὰ ὄργανα τῆς νομισματικῆς ἑνώσεως. Τὸ Σύνταγμα τῆς χώρας μας, δὲν ἐπιτρέπει ὁμῶς τὴν ἐκχώρησὶ τῆς νομισματικῆς κυριαρχίας στὶς ἰδιωτικὲς τράπεζες. Τέτοια μὴ ἐπιτρεπόμενη ἐκχώρησι ἀποτελεῖ ἡ ἀπόδοσι στὶς τραπεζικὲς κάρτες καὶ λογαριασμοὺς τῶν ἰδιοητῶν τοῦ γενικοῦ μέσου ἐξόφλησης τῶν υποχρεώσεων –κατ’ ἀποκλεισμὸ μάλιστά τοῦ νομίμου χρήματος. Οἱ θεσμικὲς ἐγγυήσεις πού ἰσχύουν γιὰ τὸ νόμισμα τῆς χώρας, δὲν ἐκτείνονται καὶ στὶς τραπεζικὲς καταθέσεις, στὸ λογιστικὸ χρῆμα τῶν Τραπεζῶν:

Αὐτὸ ἀποδείχθηκε περίτρανα στὴν περιπτώσιν τῆς Ἰσλανδίας ἢ τῆς Κύπρου, ὅπου οἱ τραπεζικὲς καταθέσεις ἀντιμετωπιώθηκαν ὡς τοποθετήσεις μὲ ἐπενδυτικὸ ρίσκο. Γίνεται προσπάθεια νὰ πεισθῇ ὁ κόσμος ὅτι τὸ «πλαστικὸ» χρῆμα ἀποτελεῖ τὴ μοντέρνα ἐναλλακτικὴ ἐμφάνισις τοῦ νομισματος ἐναντὶ τοῦ «παρχαιωμένου» χαρτίου καὶ μεταλλικοῦ χρήματος. Νομικὰ ὁμῶς, δὲν μποροῦν νὰ ταυτιστοῦν τὸ λογιστικὸ χρῆμα μὲ τὰ μετρητὰ:

Μὲ τὴν κατάθεσι τῶν μετρητῶν χρημάτων σὲ ἓνα συντῆθ τραπεζικὸ λογαριασμὸ συντελεῖται ἡ μεταβίβασι τῆς κυριότητος τῶν χρημάτων στὴν Τράπεζα. Ἡ Τράπεζα πού παίρνει τὴν κυριότητα τῶν χρημάτων δικαιούται νὰ τὰ διαθέσει σὰ νὰ ἦταν δικὰ τῆς καὶ ὑποχρεοῦται νὰ ἀποδώσει «ἐν καιρῷ» στὸν καταθέτη, ἄλλα χρήματα ἰσῆς ἀξίας μὲ τὸς τυχόν φελλομένους τόκους. Δηλαδὴ, ἡ τραπεζικὴ κατάθεσι λογιέται ὡς δάνειο τοῦ καταθέτη πρὸς τὴν τράπεζα καὶ ὄχι σὰν μία σύμψησι φυλάξης - ἄλλης παρακατάθεσιν τῶν χρημάτων.

Ὁ τραπεζικὸς λογαριασμὸς εἶναι μία ἔγγραφη καταχώρησι στὰ λογιστικὰ βιβλία τῶν τραπεζῶν καὶ ταυτοχρόνι μία ὑπόσχεσι στὸν καταθέτη γιὰ ἐπιστροφή τῶν χρημάτων του, μόνις αὐτὸς τὰ ζητήσει.

Ὁ τραπεζικὸς λογαριασμὸς εἶναι μία ἔγγραφη καταχώρησι στὰ λογιστικὰ βιβλία τῶν τραπεζῶν καὶ ταυτοχρόνι μία ὑπόσχεσι στὸν καταθέτη γιὰ ἐπιστροφή τῶν χρημάτων του, μόνις αὐτὸς τὰ ζητήσει. Πῶς μπορεῖ λοιπὸν ἡ Πολιτεία νὰ ὑποχρεώσῃ τὸς συναλλασσόμενους νὰ ἀντικαταστήσουν τὸ νόμιμο χρῆμα πού ἀποτελεῖ σύμφωνο μὲ τὸ Ἑλληνικὸ Σύνταγμα καὶ ἀποδείχθηκε περίτρανα στὴν περιπτώσιν τῆς Ἰσλανδίας ἢ τῆς Κύπρου, ὅπου οἱ τραπεζικὲς καταθέσεις ἀντιμετωπιώθηκαν ὡς τοποθετήσεις μὲ ἐπενδυτικὸ ρίσκο. Γίνεται προσπάθεια νὰ πεισθῇ ὁ κόσμος ὅτι τὸ «πλαστικὸ» χρῆμα ἀποτελεῖ τὴ μοντέρνα ἐναλλακτικὴ ἐμφάνισις τοῦ νομισματος ἐναντὶ τοῦ «παρχαιωμένου» χαρτίου καὶ μεταλλικοῦ χρήματος. Νομικὰ ὁμῶς, δὲν μποροῦν νὰ ταυτιστοῦν τὸ λογιστικὸ χρῆμα μὲ τὰ μετρητὰ:

Μὲ τὴν κατάθεσι τῶν μετρητῶν χρημάτων σὲ ἓνα συντῆθ τραπεζικὸ λογαριασμὸ συντελεῖται ἡ μεταβίβασι τῆς κυριότητος τῶν χρημάτων στὴν Τράπεζα. Ἡ Τράπεζα πού παίρνει τὴν κυριότητα τῶν χρημάτων δικαιούται νὰ τὰ διαθέσει σὰ νὰ ἦταν δικὰ τῆς καὶ ὑποχρεοῦται νὰ ἀποδώσει «ἐν καιρῷ» στὸν καταθέτη, ἄλλα χρήματα ἰσῆς ἀξίας μὲ τὸς τυχόν φελλομένους τόκους. Δηλαδὴ, ἡ τραπεζικὴ κατάθεσι λογιέται ὡς δάνειο τοῦ καταθέτη πρὸς τὴν τράπεζα καὶ ὄχι σὰν μία σύμψησι φυλάξης - ἄλλης παρακατάθεσιν τῶν χρημάτων.

Ὁ τραπεζικὸς λογαριασμὸς εἶναι μία ἔγγραφη καταχώρησι στὰ λογιστικὰ βιβλία τῶν τραπεζῶν καὶ ταυτοχρόνι μία ὑπόσχεσι στὸν καταθέτη γιὰ ἐπιστροφή τῶν χρημάτων του, μόνις αὐτὸς τὰ ζητήσει.

Πῶς μπορεῖ λοιπὸν ἡ Πολιτεία νὰ ὑποχρεώσῃ τὸς συναλλασσόμενους νὰ ἀντικαταστήσουν τὸ νόμιμο χρῆμα πού ἀποτελεῖ σύμφωνο μὲ τὸ Ἑλληνικὸ Σύνταγμα καὶ ἀποδείχθηκε περίτρανα στὴν περιπτώσιν τῆς Ἰσλανδίας ἢ τῆς Κύπρου, ὅπου οἱ τραπεζικὲς καταθέσεις ἀντιμετωπιώθηκαν ὡς τοποθετήσεις μὲ ἐπενδυτικὸ ρίσκο. Γίνεται προσπάθεια νὰ πεισθῇ ὁ κόσμος ὅτι τὸ «πλαστικὸ» χρῆμα ἀποτελεῖ τὴ μοντέρνα ἐναλλακτικὴ ἐμφάνισις τοῦ νομισματος ἐναντὶ τοῦ «παρχαιωμένου» χαρτίου καὶ μεταλλικοῦ χρήματος. Νομικὰ ὁμῶς, δὲν μποροῦν νὰ ταυτιστοῦν τὸ λογιστικὸ χρῆμα μὲ τὰ μετρητὰ:

Μὲ τὴν κατάθεσι τῶν μετρητῶν χρημάτων σὲ ἓνα συντῆθ τραπεζικὸ λογαριασμὸ συντελεῖται ἡ μεταβίβασι τῆς κυριότητος τῶν χρημάτων στὴν Τράπεζα. Ἡ Τράπεζα πού παίρνει τὴν κυριότητα τῶν χρημάτων δικαιούται νὰ τὰ διαθέσει σὰ νὰ ἦταν δικὰ τῆς καὶ ὑποχρεοῦται νὰ ἀποδώσει «ἐν καιρῷ» στὸν καταθέτη, ἄλλα χρήματα ἰσῆς ἀξίας μὲ τὸς τυχόν φελλομένους τόκους. Δηλαδὴ, ἡ τραπεζικὴ κατάθεσι λογιέται ὡς δάνειο τοῦ καταθέτη πρὸς τὴν τράπεζα καὶ ὄχι σὰν μία σύμψησι φυλάξης - ἄλλης παρακατάθεσιν τῶν χρημάτων.

Ὁ τραπεζικὸς λογαριασμὸς εἶναι μία ἔγγραφη καταχώρησι στὰ λογιστικὰ βιβλία τῶν τραπεζῶν καὶ ταυτοχρόνι μία ὑπόσχεσι στὸν καταθέτη γιὰ ἐπιστροφή τῶν χρημάτων του, μόνις αὐτὸς τὰ ζητήσει.

Πῶς μπορεῖ λοιπὸν ἡ Πολιτεία νὰ ὑποχρεώσῃ τὸς συναλλασσόμενους νὰ ἀντικαταστήσουν τὸ νόμιμο χρῆμα πού ἀποτελεῖ σύμφωνο μὲ τὸ Ἑλληνικὸ Σύνταγμα καὶ ἀποδείχθηκε περίτρανα στὴν περιπτώσιν τῆς Ἰσλανδίας ἢ τῆς Κύπρου, ὅπου οἱ τραπεζικὲς καταθέσεις ἀντιμετωπιώθηκαν ὡς τοποθετήσεις μὲ ἐπενδυτικὸ ρίσκο. Γίνεται προσπάθεια νὰ πεισθῇ ὁ κόσμος ὅτι τὸ «πλαστικὸ» χρῆμα ἀποτελεῖ τὴ μοντέρνα ἐναλλακτικὴ ἐμφάνισις τοῦ νομισματος ἐναντὶ τοῦ «παρχαιωμένου» χαρτίου καὶ μεταλλικοῦ χρήματος. Νομικὰ ὁμῶς, δὲν μποροῦν νὰ ταυτιστοῦν τὸ λογιστικὸ χρῆμα μὲ τὰ μετρητὰ:

ὁθεόδοξος τύπος

Ἀδιαλείπτως προσεῦχεσδε*

Τοῦ **Ἀρχιμανδρίτου π. Μάρκου Κ. Μανώλη (†)**

Ἀγαπητοῦ μου Χριστιανέ! Ακούσαμε στο ἱερὸ εὐαγγέλιο: «...ἡ καὶ παρακαλέσασα παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ, ἦκουε τῶν λόγων αὐτοῦ».

Μὰς εἶχε δοθῇ εὐκαιρία, εὐσεβεῖς χριστιανέ, καὶ στὴν πρώτη παράνομι, νὰ ἐξαίρουμαι καὶ νὰ υπογραμμίσουμε αὐτὴ τὴν πολὺ ὠραία εἰκόνα, πού ἡ ἀδελφὴ τοῦ Λαζάρου, ἡ Μαρία, ὅταν πῆγε ὁ Κύριός μας στὸ στήπ του, ἐκάθισε παρὰ τοὺς πόδας αὐτοῦ καὶ ἤκουε τῶν λόγων Αὐτοῦ. Ἀς προσπαθήσουμε καὶ ἀπὸψε κάπως νὰ ἐμβυθισθῶμε καὶ νὰ συνηθίσουμε σ’ αὐτὴν τὴν ὠραία εἰκόνα, διότι πράγματι εἶτε ἀκούμε τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, εἶτε προσεῦχόμεθα κατὰ τὴν ὥρᾱ τῆς θείας Λατρείας, ἔταν αὐτὸς ὁ Κύριός πού μᾶς διδάσκει διὰ μέσου τῶν ἱερῶν ψαλμῶδων, τῶν ἱερῶν ὕμνων καὶ τῶν ἱερῶν κειμένων καὶ ἀραγε ἐμεῖς πῶς μοιάζουμε; Εἰμαστε σὰν τὴν Μαρία πού κάθεται παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ ἢ ἀπλῶς μονοῦντι εἰμαστε μέσα στὴν Ἐκκλησίᾳ τοῦ μυαλοῦ μας τρέχει ἀπὸ ἐδῶ καὶ ἀπὸ κεῖ, χωρὶς νὰ ἔχουμε μία ὠφέλεια πραγματικὰ καὶ τὴν ἱερὰν ὕμνουδισ καὶ ἀπὸ τὴν ἀκρόσασί ὧλων ἐκείνων πού τελοῦνται μέσα στὴν Ἁγία μας Ἐκκλησία;

Ὅλες οἱ συναλλαγές τῶν πολιτῶν καθίστανται ὑποπτες καὶ καταγράφονται ἐκ τῶν προτέρων. Μὲ τὴν ἴδια λογικὴ θὰ ἐπρεπε ἐκ τῶν προτέρων νὰ καταγράφονται ὅλες οἱ τηλεφωνικὲς συνομιλίες καὶ ἡ ἀλληλογραφία μὲ τὸ σκεπτικὸ ὅτι μῶς αὐτὴν μπορεῖ ἀπὸ κάποιους νὰ ὀργανωθεῖ ἢ νὰ ἐκτελεσθῇ μία παράνομη πράξ. Δὲν θὰ ἐπεκταθῶ ὅμως στὸ ζήτημα τοῦ ἡλεκτρονικοῦ φακελώματος πού ἀναπτύχθηκε ἐξάσια ἀπὸ προηγούμενους συνομιλητές.

Κλείνοντας τὴν τοποθέτησή μου, θὰ προχωρήσω λίγο τὸν προβληματισμὸ μου σὲ μία ἄλλη παράμετρο πού κρύβεται πίσω ἀπὴν τὴν κατάργησι τῶν μετρητῶν:

Ὅταν παίρνομε ἓνα δάνειο, γιὰ νὰ ἀναρροῦμε ἓνα διαμερίσμα ἢ τὸν ἐξοπλισμὸ τῆς ἐπιχείρησής μας, ἀναλαμβάνομε ἀπέτανται στὴν τράπεζα συγκεκριμένους ὑποχρεώσεις:

Νὰ δεσμεύσουμε στὴ διάρκεια τοῦ δανείου –γιὰ εἰκοσι ἢ καὶ τριάντα χρόνια – ἓνα μέγαλο μέρος ἀπὸ τὸ οικονομικὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐργασίας μας, τοῦ μῶχου μας, τῆς παραγωγῆς μας, προκειμένου νὰ ἐξυπηρετοῦμε τὸ τραπεζικὸ μας δάνειο. Νὰ ὑποθηκεύσουμε τὸ διαμέρισμα, τὸν ἐξοπλισμὸ ἢ ἄλλα περιουσιακὰ μας στοιχεῖα.

Ποιά εἶναι ἡ ὑποχρέωσι πού ἀναλαμβάνει ἡ Τράπεζα ἀπέναντί μας; Ἐχόντας τὸ δικαίωμα νὰ δημιουργεῖ λογιστικὸ χρῆμα ἀπὸ τὸ μὴ-δὲν, ἡ τράπεζα δίνει στὸν δανειολήπτη καὶ σὲ αὐτὸν πού θὰ καταλήξῃ τελικὰ τὸ προϊόν τοῦ δανείου, μέσα ἀπὸ τὸν κόκλον τῶν συναλλαγῶν, μία ὑπόσχεσι: Ὅτι ἀνὰ πάσα στιγμὴ μπορεῖ ὁ τελικός δικαιούχος τοῦ ποσοῦ νὰ ἐμφανισθῇ στὸ ταμεῖο καὶ νὰ ζητήσει τὰ χρήματά του.

Τὸ σύστημα τῶν ἰδιωτικῶν τραπεζῶν, γιὰ νὰ ἐκασφαλίσῃ τὰ μετρητὰ χρήματα, ἀπὸ τὴν Κεντρικὴ Τράπεζα πού τὰ ἐκδίδει, θὰ πρέπει καὶ αὐτὸ νὰ δανειστῇ, δίνοντας ἐνδεχομένως ὡς ἐνέχυρο στὴν Κεντρικὴ Τράπεζα τὰ δάνεια πού χορηγεῖ μὲ ὅλες τῆς ἐγγυήσεις του. Ἐξασφαλίζεται ἐπομένως μία στοιχειώδης ἠθικὴ βάση στὴ σχέση μετὰ τραπεζικῶν συστημάτων καὶ τῶν δανειοληπτῶν. Τὸ ἰδιωτικὸ τραπεζικὸ σύστημα, γιὰ νὰ ὑλοποιήσῃ τὴν ὑπόσχεσί του, θὰ ἀναλάβῃ καὶ τὴ σειρά τοῦ μᾶς ὑποχρεώσεσι ἀπέναντι στὸν ἐκδότη τοῦ νομίμου χρήματος, τὴν Κεντρικὴ Τράπεζα τῆς χώρας.

Τὶ θὰ συμβεῖ, ἐὰν ἀπαγορευθοῖν οἱ ἀναλήψεις ἀπὸ τὶς τράπεζες; Μπορεῖ στὶς συνθήξεις τῶν πολιτῶν, πού χρησιμοποιοῦν τὸ πλαστικὸ χρῆμα ἢ ἀλλάγῃ αὐτὴ νὰ μὴ σημαίνει τίποτε τὸ ἰδιαιτέρ. Στὸ νομικὸ κόσμῳ τῶν δικαιωμάτων καὶ τῶν ὑποχρεώσεων, ἐπὶτρέχεται μία στιγμιαία ἀλλὰ κολοσισμένη διαστάσεως μεταβολή:

Μετατρέπτονται –μέσα σὲ μία στιγμὴ- οἱ ὑποχρεώσεις τοῦ Τραπεζικοῦ Συστήματος πρὸς τὰ ἑκατομμύρια τῶν καταθετῶν σὲ ἐσωτερικὴ ὑπόθεσι λογιστικῶν διευθετήσεων μετὰ τῶν μετρημένων σὰ δαχτυλὰ Τραπεζῶν.

Ἐτοί ἐκλείπει οἰαδήποτε δικαιοπολιτικὴ βάση στὴ συναλλακτικὴ σχέση μετὰ τῶν τραπεζικῶν συστημάτων καὶ πολιτῶν. Οἱ Τράπεζες δύνουν δάνεια μὲ μία ἀπλὴ ἔγγραφη στὰ λογιστικὰ τῶν βιβλία καὶ ὑποθηκεύουν ὡς ἀντάλλαγμα τὴν ἀκίνητη περιουσία καὶ τὰ μέσα παραγωγῆς καὶ δεσμεύουν γιὰ δεκαετίες τὸ μῶχθ τῶν δανειοληπτῶν, χωρὶς νὰ δύνουν ὁποιαδήποτε πραγματικὸ ἀντάλλαγμα.

Ποιά εἶναι ἡ ἠθικὴ βάση σὲ μία τέτοια λεοντόν συμφωνία, ὅπου ὁ ἕνας ἔχει μόνον δικαιώματα καὶ ὁ ἄλλος ἔχει μόνον ὑποχρεώσεις;

Καὶ τί θὰ ἀπογίνει αὐτὸς ὁ πραγματικὸς πλοῦτος, πού ὑποθῇ καυεῖται καὶ ἀνακυκλώνεται μέσα στὸ Σύστημα τῶν Τραπεζῶν, ἐὰν κάποια στιγμὴ αὐτὸ τὸ Σύστημα ἀποφασίσῃ νὰ στεφίσῃ ἀπὸ τοὺς οφειλέτες τὸ μέσο γιὰ τὴν ἐξόφλησιν τῶν ὑποχρεώσεών τους;

Ἐὰν σταματήσῃ νὰ χορηγεῖ νέα δάνεια καὶ ρευστότητα στὴν πραγματικὴ οἰκονομία; Ἐὰν ἀποσπείρῃ μὲ αὐτὸ τὸν τρόπο τὸ λογιστικὸ χρῆμα ἀπὸ τὴν ἀγορά;

Δὲν εἶναι λοιπὸν δυνατόν νὰ ἐπιτρέψομε σὲ μία ἀφανῆ ἐξουσίαν νὰ ἀποκτήσῃ ἐπάνω μας τέτοια ἐξουσία ζωῆς καὶ θανάτου. Μὰ ἐξουσία πάνω στοὺς λαούς, μία ἐξουσία εἰς «πάσας τὰς βασιλείας τοῦ κόσμου καὶ τὴν δόξαν αὐτῶν».

Ἐὰν σταματήσῃ νὰ χορηγεῖ νέα δάνεια καὶ ρευστότητα στὴν πραγματικὴ οἰκονομία; Ἐὰν ἀποσπείρῃ μὲ αὐτὸ τὸν τρόπο τὸ λογιστικὸ χρῆμα ἀπὸ τὴν ἀγορά;

Δὲν εἶναι λοιπὸν δυνατόν νὰ ἐπιτρέψομε σὲ μία ἀφανῆ ἐξουσίαν νὰ ἀποκτήσῃ ἐπάνω μας τέτοια ἐξουσία ζωῆς καὶ θανάτου. Μὰ ἐξουσία πάνω στοὺς λαούς, μία ἐξουσία εἰς «πάσας τὰς βασιλείας τοῦ κόσμου καὶ τὴν δόξαν αὐτῶν».

**Εἰσηγήσεις ἐπὶ τῇ ἡμερίδᾳ μὲ θέμα: «Κοινωνία χωρὶς μετρητὰ: Προοπτικὴ ἢ Ἐφελῆσι»;*

ὁθεόδοξος τύπος

Ἡ μάνα: ἐλπίδα καὶ θεμέλιο τοῦ Γένους!

Γράφει ὁ **κ. Δημ. Νασιός**, δάσκαλος

Λοῦνται στὴν Ἐκκλησίᾳ: ἄραγε προσέχουμε ὅλοι μας τὴν διάστασι τοῦ νοῦ μας, τὸν διασκοπισμὸ τοῦ νοῦ μας. Καὶ τὴν ὥρα ἀκόμῃ πού προσευχόμεθα πολλοὺς πειρασμοὺς ἔχομε καὶ γι’ αὐτὸ ἀκριβῶς χρειάζεται ἓνας ἐσωτερικὸς ἀγῶνας πρὸς τὴν κατεύθυνσι αὐτή. Γι’ αὐτὸ μᾶς λέγει πάλι ὁ Ἅγιος Συμεὼν ὁ Νεὸς Θεολόγος «στῆθι γενναίως ἐπισυναγνέν τοὺς λογισμοὺς». Νὰ σταθῆς γενναία. Πράγματι, θέλει ἀγῶνα καὶ προσπάθεια στὴν Ἐκκλησίᾳ νὰ συγκεντρωθῇ καὶ νὰ μαζεῖται τοὺς λογισμοὺς σου καὶ νὰ μὴ τοὺς ἀφήνῃς νὰ πηγαίνουν ἀπὸ ἐδῶ καὶ ἀπὸ κεῖ, «σφίξον σου τὰς χεῖρας, ἐνθρόνον σου τοὺς πόδας», ὅχι λέει νὰ εἷσαι κατὰ κάποιο τρόπο παραλυμένος, ἀλλὰ καὶ τὰ χέρια σου θὰ συγκεντρώσῃς καὶ θὰ σφίξῃς, καὶ τὰ πόδια σου θὰ κρατήσῃς ἀσάλευτα. Ὅπως τοῖς νουῖς οἱ Πατέρες εἶναι πολὺ παραιοσασκὰ τὰ ἱερὰ αὐτὰ στασιδία πού ἔχουμε. Ἐλεγε ὁ Ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτουλός, ὅταν μπαινῇς στὸ στασίδι νὰ μενῇς ἀκίνητος, δηλαδὴ εἶναι ἓνα εἶδος τάφου, «σφίξον σου τὰς χεῖρας, ἐνθρόνον τοὺς πόδας». Τὰ μάτια σου, λέγει, νὰ τὰ κλείσῃς, ὅταν πειράξῃσαι καὶ νὰ μὴ ἀποβλέπῃς σὲ τίποτε ἄλλο, παρὰ στὴν προσευχή, τὸν νοῦ σου καὶ τὴν καρδίᾳ σου καὶ τὴν ὅλῃ ὑπαρξῇ «εἰς τοὺς Οὐρανούς, εἰς τὸν Θεόν, εἰς τὴν Κυρίαν Θεοτόκον ἐκείθεν μετὰ δακρύων καὶ στεναγμῶν» καὶ ἀπὸ ἐκεῖ νὰ ζητῶνς μὲ δάκρυα καὶ στεναγμοὺς τὸ θεῖον ἔλεος καὶ τὴν θείαν ἐπιταγήν.

Ἐνν, γίνονται μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον οἱ προσευχόμες, εἶναι βέλαιο ὅτι θὰ ἔχουμε ἀνάλογη ὠφέλεια. Καὶ προχωρεῖ ἀκόμῃ περισσότερο ὁ Ἅγιος Συμεὼν καὶ δὲν θέλει ἀπλῶς νὰ προσευχόμεθα στὶς ὀρισμένες ὥρες, δηλαδὴ ἤθεε ἡ ὥρα τοῦ Ἑσπερινοῦ, νὰ πᾶμε νὰ προσευχηθῶμε, εἶναι ἡ ὥρα τῆς Παρακλήσεως νὰ κάνομε τὴν προσευχὴ μας, εἶναι ἡ ὥρα πού ὀρθροῦ νὰ κάνωμε τὴν προσευχὴ μας, ἀλλὰ ζητᾷται καὶ κατὰ περισσότερο ἀπὸ τοὺς μαθητὰς καὶ πού γενικιτερά ἀπὸ ὅλους τοὺς πιστοὺς.

Ἐδῶ ἀδελφοί, κρύπτεται μία σπουδαία δασκαλία, ἡ ὁποία τῇρεῖται πολλὲς φορές καὶ στὸ Ἅγιον Ὅρος, στὸν Ὁρθόδοξο μοναχισμὸ ἀλλὰ καὶ μέσα στὸν κόσμῳ, ὅταν διασκαλίσῃ ὑπάρχει εὐσεβεία. Εἶναι ἡ δασκαλία τῆς νοερόθς, τῆς μυστικῆς, τῆς ἀδιάλειπτου προσευχῆς τοῦ «Κυρίου Ἰησοῦ Χριστέ, διὰ τῆς Θεοστόκου, ἐλέησον με». Ὑπερταγία Θεοτικὸς ὡσὼν ἡμᾶς. Δηλαδὴ νὰ μὴ παύῃ ἡ καρδίᾳ μας, ὁ νοὺς μας, τὸ στόμα μας, ἡ ὑπαρξὶς μὴ νὰ ἀναμπετῇ αὐτὴ τὴν προσευχῇ. Ὅπως λέγει ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, «τοῦ Θεοῦ μνημονεύεον ὡς μάλλον ἢ ἀναινετιστέον». Πόσο ἀναγκαία εἶναι ἡ ἀναντησι τῶν ἀνθρώπων· ἐὰν χάσῃ τὸν ἀέρα, τὸ ὄξυγόνο, δὲν μπορεῖ ν’ ἀνανεώσῃ, γνωρίζομε καὶ ὁ ἀνθρώπος πεθαίνει· εἶται πεθαίνει καὶ ἡ ψυχὴ μας, ἐὰν δὲν προσευχεταί συνεχῶς καὶ ἀδιάλειπτως.

Γι’ αὐτὸ πέραν ἀπὸ τὶς ὀρισμένες ἀκολουθίες μᾶς συνιστᾷ ὁ Ἅγιος καὶ ὅλοι οἱ Ἅγιοι Πατέρες, νὰ ἔχουμε κατὰ τὸ δυνατόν τὴν ἀδιάλειπτου προσευχῇ. Ἐὰν κάνομε λέει κατ’ αὐτὸν τὸν τρόπο τὴν προσευχὴ μὴ τότε «ποῦν τοιοῦτον καθ’ ἑκάστην καὶ οὕτως ἀγωνιζόμενον σου οὐ βροδύνει ὁ Θεός τοὺ ἐπισκέπασθασι ... ἀλλὰ ἐξαποστελεῖ σοι Βοήθειαν ἕξ Ἀγίου Αὐτοῦ κατοικητηρίου καὶ ἡ Χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος ἐπισκιάσει σου». Ἐὰν ἡ προσευχὴ μας, ἐὰν οἱ ἱερὲς ἀκολουθίες τελούται κατ’ αὐτὸν τὸν τρόπο καὶ τῆς παρακολουθεῖ μὲ τέτοια πνευματικὴ συμμετοχῇ, τότε λοιπὸν δὲν θὰ βροδύνῃ ὁ Θεός νὰ σὲ ἐπισκεθῇ. Θά σου στείλῃ βοήθειαν ἕξ Ἀγίου κατοικητηρίου καὶ ἡ Χάρις τοῦ Παναγίου Αὐτοῦ Πνεύματος θὰ σὲ ἐπισκιάσῃ.

Εἶθε διὰ πρεσβείων τῆς Παναχράντου Μητροῦς καὶ τῶν Ἁγίων, ἡ χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος νὰ μᾶς ἐπισκιάσῃ κατ’ αὐτὸν τὸν τρόπο, ὅταν προσευχόμενοι παρακολουθεῖμε τῆς ἱερῆς ἀκολουθίας.

**Ὁμιλία κατὰ τὴν Παράκλησιν τῆς Παναγίας μας, εἰς τ.Ι.Ν. Ἀγ. Γεωργίου Διονυσίου.*

Γι’ αὐτὸ πέραν ἀπὸ τὶς ὀρισμένες ἀκολουθίες μᾶς συνιστᾷ ὁ Ἅγιος καὶ ὅλοι οἱ Ἅγιοι Πατέρες, νὰ ἔχουμε κατὰ τὸ δυνατόν τὴν ἀδιάλειπτου προσευχῇ. Ἐὰν κάνομε λέει κατ’ αὐτὸν τὸν τρόπο τὴν προσευχὴ μὴ τότε «ποῦν τοιοῦτον καθ’ ἑκάστην καὶ οὕτως ἀγωνιζόμενον σου οὐ βροδύνει ὁ Θεός τοὺ ἐπισκέπασθασι ... ἀλλὰ ἐξαποστελεῖ σοι Βοήθειαν ἕξ Ἀγίου Αὐτοῦ κατοικητηρίου καὶ ἡ Χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος ἐπισκιάσει σου». Ἐὰν ἡ προσευχὴ μας, ἐὰν οἱ ἱερὲς ἀκολουθίες τελούται κατ’ αὐτὸν τὸν τρόπο καὶ τῆς παρακολουθεῖ μὲ τέτοια πνευματικὴ συμμετοχῇ, τότε λοιπὸν δὲν θὰ βροδύνῃ ὁ Θεός νὰ σὲ ἐπισκεθῇ. Θά σου στείλῃ βοήθει

ΤΟ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ ΔΙΑ ΤΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ ΑΠΟΤΕΛΕΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΙΚΗΝ ΠΡΟΦΑΣΙΝ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

αυτό δεν είναι αποδεκτόν από όλους τους Οικουμενιστάς. Ουδείς, διότι καί ἕνας Ὁρθόδοξος, Πατικός ἡ Βουδιστής ἀκόμη δύναται νά τό δεχθῇ. Ἄν λέγεται «νά μετανόηση ο καθένας», διά τὸ καλόν τοῦ περιβάλλοντος, ὡς γράφει ἡ ἐγκύκλιος, εἶναι γενικόλογον καί αποδεκτόν. Ἄν ὁμως ὑποστηρικθῇ ἡ θέσις ὅτι διά τήν διατάραξιν τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος εὐδύνεται ἡ ἐξουσιαστική συμπεριφορά καί ἡ νοστροπία τῆς ἐπιβολῆς πρὸς κάθε τί, τὴν ὁποῖαν ἐδημιουργεῖ, παρήγαγε καί πολλὰ λατλασιάσεν εἰς τὴν Δύσιν ὁ Παπισμός, αὐτὸ δά γίνῃ αποδεκτόν; Ἡ ἥδη εἰς τὴν Ὁρθόδοξον θεολογίαν εἶναι ἀπόρροια τῆς δογματικής. Μία Ὁρθόδοξος προσέγγισις διά τὰ προβλήματα τοῦ περιβάλλοντος ὀφείλει νὰ καταδείξῃ καὶ τὸ πὼς ἡ ἀλλοίωσις τῶν δογμάτων εἰς τὴν Δύσιν ἐπέφερε θανατηφόρον πλῆγμα εἰς τὴν ἀλλαγὴν ἠθικῆς ἐναντί τοῦ περιβάλλοντος. Ὅταν αὐτὸ καταδειχθῇ, τότε ἴσως δι' αὐτῆς τῆς ὁδοῦ ἀντιληφθῶσι καί οἱ Πατικοὶ τὴν γενικωτέραν πλάνην τους.

Τὰ δημοσιεύματα ἐνσπεύρουσιν διχόνοιαν εἰς τοὺς Ὁρθόδοξους

Ἐξ ἐπληροφόρηθῃσαν ἀπὸ τὴν «Ἐφημερίδα τῶν Συνακτῶν» τῆς 16ης Ἰουνίου 2015:

«Στὴν πορεία αὐτῇ ἡ ἐπικοινωνία, λόγῳ καί τῆς ἐγγύτητάς στὴν πολιτισμικήν παράδοσιν καί στὸν τρόπο τοῦ σκέπτεσθαί, εἶναι σαφὺς ἀμεσότερη καὶ πὸ ἀποδοτικὴ μετ' ὃ ἡ μετ' ἡ Μόσχα. Δὲν πρέπει ἀπὸ ὃ ἡ μετ' ἡ Μόσχα. Δὲν πρέπει ἀπὸ μὲς ἐμφανίζει, λοιπόν, τὸ ὅς ὁ Πάπας ὑπογραμμίζει με ἐμφασίαν τὸ Βαρθολομαϊὸς «τράβηξε τὴν προσοχὴ μας πρὸς τῆς θῆκας καί πνευματικὰς ρίζες τῶν περιβαλλοντικῶν προβλημάτων...». Ἡ βυζαντινολόγος Σιλβία Ρονκέϊ ἔγραψε στὴν ἐφημερίδα «Ἄδ Ρετσίμπλικαν» ὅτι «ἡ ἐγκύκλιος αὐτὴ γιὰ τὸ περιβάλλον ἀποτελεῖ μία πατική ὑπόκλησις στὸ δράμα καί τῆς θέσεως τοῦ χαρακτηρίσθον ἐδῶ καί δεκαετίες τὸν Οἰκουμένικῳ Πατριάρχῳ... ὁ Φραγκίσκος ἀσπάζεται τῆς θέσεως τοῦ ἔχει προβάλῃ εἰς τὸ θέμα ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, ἐνῶ φαίνεται νὰ κρατᾷ ἀποστάσεις ἀπέναντι αὐτῇ Ρωσικῇ Ἐκκλησίᾳ. Ἡ καινούργια ἐγκύκλιος τοῦ Πάπα... Εἶναι ἀφιερωμένη στὴν προστασία τοῦ πλανῆτι, με τίτλο «Sulla cura della casa comune», δηλαδή «Ἐπὶ τῆς φροντίδος τοῦ κοινού μας οἴκου». Σχεδὸν διακόσιες σελίδες με ἀναφορῆς, μεταξύ τῶν ἄλλων, στὸν Πάπα Βενέδικτο, στὸν Οἰκουμένικῳ Πατριάρχῳ Βαρθολομαίῳ... ὁ Πάπας Χόργε Μάριο Βεργκόλιο γράφει: «Ὁ Πατριάρχης Βαρθολομαῖος ἀναφέρει καὶ ἰδίως τὴν ἀνάγκη νὰ μετανιώσῃ, ο καθένας... καλούμαστε νὰ ἀναγνωρίσουμε "τὴ συμμετοχὴν μας -μικρὴ ἡ μεγάλῃ- στὴν καταστροφὴ καί τὴν παρασχ' τοῦ περιβάλλοντος"... καλῶντες μας νὰ ἀναγνωρίσουμε τῆς ἀμαρτίες μας σὲ βάρος τῆς πλάσεως». Ὅλοι ὡμύμαστε δι' αὐτὴ τὴν τελετὴ ἐνθρόνισής του, ὁ Φραγκίσκος θέλησε νὰ γίνῃ ἀναφορά μόνον στὸ τίτλο τοῦ ἐπισκόπου τῶ Ρώμης, τὸν ὁποῖο τοῦ ἀναγνωρίζουν, χωρὶς κανένα πρόβλημα, καί οἱ Ὁρθόδοξοι».

Ὁ τίτλος τῆς ἐγκυκλίου, ἐπίσης, κάνει λόγον διὰ τὸ περιβάλλον ὡς «κοινὸν οἶκον». Πράγματι εἶναι ὁ χώρος τῶν τῶν ὁποῖον ἔθεσε ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον, ἀλλὰ αἱ ἀπὸ κοινοῦ ἀναφοραὶ τῆς ἐγκυκλίου εἰς Πατικούς καί εἰς τὸν Πατριάρχην παρπέμπουν ἐμμέσως εἰς «κοινὸν οἶκον» Πατικών καί Ὁρθόδοξον, εἶτε ἀκόμη καί εἰς πανθηρσκειανόν, ὡς καταδεικνύει καί τὸ «Σχόλιον στὴν «οἰκολογικήν» ἐγκύκλιον τοῦ «Πάπα» Φραγκίσκου» τῆς 20ῆς Ἰουλίου τοῦ γραφείου αἰρέσεων τῆς Ἱ. Μ. Πειραιῶς. Καταφαίνεται δὲ ὅτι ὑποτάσσεται ἡ οἰκουμενιστικὴ ἰδέα, ἀπὸ τὰ δημοσιεύματα, τὰ ὁποῖα διαβλέπουντ' ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ρωσίας δὲν εἶναι ἐγγὺς εἰς μίαν τοιαύτην προοπτικὴν. Δηλαδή, θέλω νὰ μὰς πείσουν ὅτι ὁ Οἶκ. Πατριάρχης καί οἱ περὶ αὐτῶν εἶναι ἐγγύτερα πρὸς τὸν αἰρετικὸν Βατικανὸν παρὰ με τοὺς ἀδελφούς Ὁρθόδοξους Ρώσους! Ἀποδέχεται κατὶ τέτοιον ὁ Οἶκ. Πατριάρχης, δηλ. διὰ συμβιβάζει με τοὺς αἰρετικούς; Διὰ νὰ ἀποσταλῇ εἰς τὴν Ρώμην ὁ Σεβ. Μητρ. Περγάμου κ. Ἰωάννης ἐπικροτῶν τὴν ἐγκύκλιον καί ἐπαληθεύον τὰ δημοσιεύματα, προφανῶς συμφωνεῖ!

Ἐξίσωσις πρ. Πάπα καί Πατριάρχου;

Ἀποροῦμεν ἐπίσης πὺς ἀποδέχεται ὁ Οἶκ. Πατριάρχων καί ὁ Σεβασμιώτατος νὰ παρίστανται (θεβαῖος, ἀφ'οὗ παρέστησαν εἰς τὴν θρονικήν ἐορτὴν τὸν Βατικανόν!) εἰς τὴν παρουσίαν τῆς ἐγκυκλίου τοῦ Πάπα διὰ τὴν προστασίαν τοῦ περιβάλλοντος, ἡ ὁποῖα ἀναφέρεται εἰς αἱ ἀποψῆς τοῦ πρώην Ποντίφικος Βενεδίκτου, ὁ ὁποῖος εἶχε καθηγορηθῇ διὰ συγκλήτων τρομερὸν σκανδαλὸν τοῦ Παπισμοῦ καί ἠγναγκάσθην εἰς

Γιὰ τὶς ὁμιλίες τοῦ μακαριστοῦ π. Ἀθανασίου Μυτιληναίου σὲ CD
Βασίλειος Παπαδόπουλος
Τ.Θ 49099, Μικροχώρι
19014 Καπανόβρι
Τηλ. 22950.56080, 6946.004 136

παραιτήσιν; Ἡ συμπαράθεσις ἀπόψεων τοῦ Βενεδίκτου καὶ τοῦ Πατριάρχου δὲν εἶναι προσβολή; Ἡ ἐξομολόγησις με «ἐκπτώσεων» Πάπαν ἱκανοποιεῖ τὸν Πατριάρχον; Δὲν εἶναι ὑποβίθισις;

Δὲν εἶναι ἐπίσκοπος Ρώμης ὁ κ. Φραγκίσκος!

Ἡ παρούσα τοῦ Σεβασμιωτοῦ εἰς τὴν Ρώμην διὰ ἔπρεπε νὰ συνοδευθῇ καί με μίαν διάφωσιν, τὴν ὁποῖαν δὲν ἀνεγνώσαμεν πουνενά, σχετικῶς μετ' ὅτι ὁ Πάπας εἶναι εἰναι ἐπίσκοπος Ρώμης. Ὅταν ὁ ἰταλικὸς τύπος γράῃ διὰ τὸν Πάπαν ὅτι τὸν «τίλοιο τὸν ἐπισκόπου Ρώμης, τὸν ὁποῖον τοῦ ἀναγνωρίζουν, χωρὶς κανένα πρόβλημα, καί οἱ Ὁρθόδοξοι», αὐτὸ ἀποδεικνύει τὴν διπλὴν ἀποτυχίαν τῆς στάσεως, τὴν ὁποῖαν τηροῦν τὰ πρόσωπα τοῦ Οἶκ. Πατριαρχείου μετ' ὃ νὰ μὴ διαφεύδουν δημοσιεύματα, ἀπειναντίας νὰ τὰ ἐπαληθεύουν με τὴν παρουσίαν τους εἰς Οἰκουμενιστικὰς ἐκδηλώσεις. Πρῶτον, με τὴ στάσιν τους ἀφῆρουν ὁδὸν τὸ τοπίον με ἀποτέλεσμα ὁ τύπος νὰ δημοσιεῖ δι' αὐτοὺς ἀποδεχόμενοι συστημῶς τὴν αἰρετικὴν διδασκαλίαν, καὶ δεύτερον, προδίδουν εἰς τὸ Βατικανόν καί εἰς ἄλλα κέντρα τὴν ἀδυναμίαν τους νὰ υπερασπισθῶν τὰ δικαιὰ τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ἐφ'ὃσον ἀποδέχονται νὰ γίνωται καί νὰ φέρονται ἀπὸ τὰ ὅσα ἀναφέρουν τὰ δημοσιεύματα. Ἡ δικαιολογία ὅτι δὲν μποροῦν νὰ ἀπαντῶν εἰς ὅλα τὰ δημοσιεύματα εἶναι ἄπλοος πρόφασις, διότι ἂν ἔνα δημοσίευμα ἔσπευδε νὰ δηλώσῃ ὅτι ὁ Πατριάρχης δὲν εἶναι Οἰκουμενικός, ἀμέσως δὲ ἀπαντοῖσαν, ἐνῶ ὅταν δημοσιεύμα λέγει ὅτι ἀναγνωρίζουν τὸν Πάπαν ὡς ἐπίσκοπον Ρώμης, τὴν προσοχὴν μας πρὸς τῆς θῆκας καί πνευματικὰς ρίζες τῶν περιβαλλοντικῶν προβλημάτων...». Ἡ βυζαντινολόγος Σιλβία Ρονκέϊ ἔγραψε στὴν ἐφημερίδα «Ἄδ Ρετσίμπλικαν» ὅτι «ἡ ἐγκύκλιος αὐτὴ γιὰ τὸ περιβάλλον ἀποτελεῖ μία πατική ὑπόκλησις στὸ δράμα καί τῆς θέσεως τοῦ χαρακτηρίσθον ἐδῶ καί δεκαετίες τὸν Οἰκουμένικῳ Πατριάρχῳ... ὁ Φραγκίσκος ἀσπάζεται τῆς θέσεως τοῦ ἔχει προβάλῃ εἰς τὸ θέμα ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, ἐνῶ φαίνεται νὰ κρατᾷ ἀποστάσεις ἀπέναντι αὐτῇ Ρωσικῇ Ἐκκλησίᾳ. Ἡ καινούργια ἐγκύκλιος τοῦ Πάπα... Εἶναι ἀφιερωμένη στὴν προστασία τοῦ πλανῆτι, με τίτλο «Sulla cura della casa comune», δηλ. τῆς Ἐκκλησίας».

Ἡ ἀποδοχὴ τῶν Πατικών αἱρέσεων

Προφανῶς ὁ Οἶκ. Πατριάρχῳ καὶ ὁ Μητρ. Περγάμου ἀποδέχονται τὸν κ. Φραγκίσκον ὡς κανονικὸν ἐπίσκοπον! Γι' αὐτὸ καί αἱ παραστάσεις εἰς τῆς θρονικῆς ἐορτῆς, ὁ ἀποδιδομένος λειτουργικὸς ἀσπασμός καί ἡ ἀπονία δελφῶς ἐκλογίης Πατριάρχου Ρώμης διὰ τὴν ἀντικατάστασιν τοῦ αἰρετικοῦ Πάπα. Αὐτὰ ἀποδεικνύουν ἡ ὁμολογία τοῦ Μητρ. Περγάμου εἰς τὸ Βατικανόν, ἀλλὰ καί τὰ ὅσα ἐδηλώσαν ὁ Πατριάρχης εἰς μίαν συνέντευξίν του καί εἰς ἀνταπόκρινόν του διὰ τὴν ἐγκύκλιον τοῦ Πάπα, τὰς ὁποίας ἀνεγνώσαμεν εἰς τὴν ἀγγλικήν, εἰς τὴν ὁποῖαν πρωτοτύπως ἐδημοσιεύθησαν.

«Ὁ ἀσκητισμός εἶναι μία δυσάρεστη ἰδέα στὸ σύγχρονον πολιτισμὸ μας»...

«Ὁ ἀσκητισμός εἶναι μία δυσάρεστη ἰδέα στὸ σύγχρονον πολιτισμὸ μας, ὁ ὁποῖος μετρά τὴν εὐτυχία καί τὴν πρόδοο με τὴν αὐξήσιν τοῦ κεφαλαίου καί τῆς καταναλώσεως». Αὐτὸ μεταξὺ ἄλλων ἐδήλωσε ὁ Μητρ. Περγάμου, εἰς τὴν παρουσίαν τῆς ἐγκυκλίου, τὰ μυχία τῆς καρδίας αὐτοῦ ἀποκαλύπτων; Πάντως ἔθεσε εἰς τὸ ἴδιον ἐπίπεδον τοὺς Ἀσκητῆς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας καί τὸν Φραγκίσκον τῆς Ἀσίζης, ὁμοιογενῶς ἐπιπροσδέχως διὰ τὴν οἰκολογίαν δι' αὐτοὺς ὁ τρόπος κατανήσεως τοῦ τόπου καί τῆς ἀποστολῆς τῆς ἀνθρωπότητας στὴν δημιουργία εἶναι κοινὰ στὴν Ἀνατολικὴ καί Δυτικὴ χριστιανικὴ παράδοσιν! Δηλαδή, ὑπάρχουν δύο παραδόσεις χριστιανικῆς, οἱ ὁποῖες ἀλληθεύουν ἀφ'οὗ συμπέτουν. ἐκεῖνη τοῦ Ἀνατολικοῦ καί ἐκεῖνη τοῦ Δυτικοῦ χριστιανισμοῦ; Αὐτὸ ὑποστηρίζει ἐφ'ὃσον μάλιστα τὸ συνεπλήρωσε εἰς τὴν συνέχειαν λέγων:

«Ἡ προσπάθεια τὴν διηρημένον Χριστιανισμὸ νὰ ἐνωθῶν ἐπὶ τῇ βάσει τῆς κοινῆς τῶς Παραδόσεως, τῆς διδασκαλίας τῆς Βίβλου καὶ τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας... τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ παρόμοια οἰκουμένικα σύμματα, τὰ ὁποῖα συνάδουν τοὺς διηρημένους Χριστιανούς... αὐτὸ ἔφερε κοντὰ χριστιανούς τῆς Ἀσίας, τῆς Ἀμερικής, τῆς Εὐρώπης, τῆς Λατινικῆς Ἀμερικής κ.ἀ. μία ἐκκρόσις τῆς οἰκουμένης τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας... τὰ θεμελιώδη ὑποκρίκα προβλήματα συντρίβουν τίς παραδοσιακὰς μὲς διαρρέσεις καί τῆς σχετικοποιούν ὅς τὸ σημεῖο τῆς ἐξαφανίσεως... ἡ ἀπειλὴ ἀπὸ τὴν οἰκολογικὴ κρίσιν παρομοίως προσερνὰ ἡ ὑπερβία τῆς παραδοσιακῆς μὲς διαρρέσεις!

Ἐπομένως κατὰ τὸν Μητρ. Περγάμου μίαν οἱ Χριστιανὸν ἀνήγκωμεν εἰς δύο «οἰκουμένικὴν» Ἐκκλησίαν καὶ δὲν ὑπερβόμε τῆς διαρρέσεις μὲς χάριν τῆς οἰκολογικῆς ἀπειλῆς, ἡ ὁποία τείνει νὰ ἐξελίξη τῆς διαφορῆς μας! Ἡ πανάρεσις εἰς ὅλον τὴν τὸ μεγαλεῖον! Διὰτὶ ὁ

Οἶκ. Πατριάρχης δὲν συγκαλεῖ Σύνοδον νὰ τὸν καλέσῃ εἰς ἀπολογία νῆν;

«Υπάρχουν πολλὰ περισσώτερα πού ἐνώνουν τὶς δύο Ἐκκλησίες μας παρὰ αὐτὰ πού μᾶς χωρίζουν»

Αὐτὸ ἐδήλωσεν εἰς συνέντευξίν του εἰς τὴν La Stampa καί ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὸ vaticaninsider τὴν 18ην Ἰουνίου 2015 ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως κ. Βαρθολομαῖος. Οἱ δηλώσεις του ἔχουν καί συνέχειαν:

«...ὅλες οἱ Ἐκκλησίες, ὅλες οἱ θρησκείες καί ὅλοι οἱ τομεῖς ὁμολογούν τὴν ἴδια ἀλήθεια, δηλαδή, ὅτι ὁ κόσμος εἶναι ἐνα θεῖο ὄρω, τὸν ὁποῖο ὅλοι ἔχομε κληθῇ νὰ φυλάττωμε καί νὰ συντηροῦμε... κανένας ὁργανισμός δὲν μπορεῖ νὰ ἐξαίρεθῇ καί νὰ καθηγορηθῇ διὰ τὴν καταστροφὴ, τὴν ὁποῖα ἐπεφέρει με εἰς τὴν κτίσιν... πάνω καί πέρα ἀπὸ τῆς ὁμολογιακῆς ἡ δογματικῆς διαφορῆς μας, εἰμαστε ἐνωμένοι στὴ γῇ τὴν ὁποῖα μοιραζόμεσθα... οἱ Ὁρθόδοξοι καί οἱ Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας... οἱ δύο Ἐκκλησίαις μας ἔχουν συνειδητοποιήσει ὅτι δὲν μποροῦμε νὰ κάνουμε ἀλλίως, τὸ νὰ ὑπηρετοῦμε καί νὰ συντηροῦμε τὴν δημιουργία τοῦ Θεοῦ εἶναι μέρος καί κομμάτι τῆς ἀποστολῆς μας ὡς Χριστιανῶν ἡγετῶν...».

Μετὰ ἀπὸ αὐτῆς τῆς δηλώσεως ἀνταλμωθισέσθε τὴν αἰτίαν διὰ τὴν ὁποῖαν πρὸ περίπτου δύο μῶνῶν εἰς Θεσσαλονικὴν ἔλαβε χώραν συνέδριον με δέκα «Πάπας Φραγκίσκος καί Πατριάρχης Βαρθολομαῖος: Πρῶτον, θρησκευτικῶν ἡγετῶν», καθὼς εἶναι οἱ δύο, οἱ ὁποῖοι ἔχουν συνειδητοποιήσει μέρους τῆς ἀποστολῆς τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Πατριάρχης εὐδοκῶς ὁμολογεῖ ὅτι ἡ γῇ ἐνώνει, ἐνῶ τὰ δογματὰ χωρίζουν! Δηλαδή, ἡ ἴδια ἡ ἀποστολὴ τῆς Ἐκκλησίας διὰ τὴν ἔνωσιν τοῦ σωματικῶς κόσμου ἀποβαίνει διχαστικὴ καί ἔρχεται ἡ ἄλογη κτίσις νὰ ὑπερβῇ αὐτὴν τὴν ἀποστολήν διὰ τὸ κοινὸν καλόν; Δὲν ὑποσκάπτειται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἡ Ἐκκλησία; Αὐτὲς οἱ παρανοήσεις συμβαίνουν ὅταν προτάσσεται τὸ μερικὸν ἐναντὶ τοῦ ὅλου. Ἀποστολὴ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ ἐν τῇ ἀλήθειᾳ ἔνωσις καί καθὲ ἄλλος στόχος διὰ ἐπιτευχθῇ δι' αὐτοῦ. Ὅταν ἕνας «ἐπιμενούς» στόχος ἀπονωμένωται, ὅπως τὸ περιβάλλον, τότε δὲ μὲς ἀπάντησιν κάποιος εἰς τὴ διαφέρει ἡ ἀποστολὴ αὐτὴ ἀπὸ τὴν ἀποστολήν ἐνὸς παγκοσμίου οἰκολογικοῦ ὁργανισμοῦ, ὁ ὁποῖος διαδέχεται καί τὴν εἰδικὴν ὁργάνωσιν διὰ καλύτεραν δραστηριοποίησιν ἀπ' ὅτι ἡ Ἐκκλησία;

Παρόμοιος ἐδήλωσε καί διὰ τὴν ἐγκύκλιον τοῦ Πάπα εἰς μὴνυμά τῶν, τὸ ὁποῖον ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ time.com τῆς 18ης Ἰουνίου 2015:

«πάνω ἀπὸ κάθε δογματικῆς διαφορῆς, αἱ ὁποῖαι χαρακτηρίζουν τὰς ποικίλας Χριστιανικὰς ὁμολογίας καί πέραν ἀπὸ κάθε θρησκευτικῆς διαφωνίας, αἱ ὁποῖαι πιθανῶς χωρίζουν τὰς ποικίλας πιστὸς κοινότητες, ἡ γῇ μὲς ἐνώνει δι' ἐνὸς μοναδικοῦ καί ἐξαιρετικοῦ τρόπου... διὰ πᾶν ἀπὸ δύο δεκαετίας συνεκτενώσαμε ἐπιστημονικῶς, πολιτικῶς καί δικτιβιστῆς νὰ διενεργήσουμε τίς προκλήσεις τῆς Μεσογείας (1995), τῆς Μαύρης Θαλάσσης (1999), τοῦ Δουνάβιους (1999), τῆς Ἀδριατικῆς (2002), τῆς Βαλτικῆς (2003), τοῦ Ἀμαζονίου (2006), τῆς Ἀρκτικής (2009) καί τοῦ Μοσιρσιπῆ (2009) ...[Σ]ημ: αὐτὰ εἶναι τὰ συνέδρια διὰ τὰ ὁποῖα κατηγορεῖται ὁ «Κύκλος τῆς Πάτμου»!... ἐπικαλούμενος τῆς ἐμπνευσμένης λέξεως τῆς Γραφῆς καί τῶν κλασσικῶν τῆς Χριστιανικῆς πνευματικότητάς τῆς Ἀνατολῆς καί τῆς Δύσεως (ἰδιαίτερος ἀγίους ὅπως ὁ Μέγας Βασίλειος καί ὁ Φραγκίσκος τῆς Ἀσίζης), παράλληλα ἀνακαλώντας τὴν πολυτίμον ἐργασίαν τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν συνόδων τῶν Ἐπισκόπων. Ὁ Πάπας Φραγκίσκος προτείνει νὰ παραδειγματίζαται καί νέες πολιτικῆς ἀπέναντι σὲ ἐκείνες τοῦ ντετεριμνισμοῦ τῆς διαφορῆς καί τῆς κυριαρχικότητάς. Τὸ τρίτο ἔτος τῆς εὐλογημένης διακονίας τοῦ ἀδελφοῦ μας Πάπα Φραγκίσκου, τὸ θεωροῦμε ὡς μία εἰληθινὴ εὐλογία τὸ γεγονός ὅς ἐμῆθα εἰς τὴν θέσιν νὰ μοιραζόμεθα μία κοινὴ ἀνυσχία καί ἐνα κοινὸ δράμα διὰ τὴν δημιουργία τοῦ Θεοῦ!

Περὶ τὸν νὰ ἀναφέρωμεν ὅτι τὸν Πάπαν ἀποκαλεῖ «ἀγαπῶν ἀδελφὸ Φραγκίσκο τῆς Ρώμης», δηλαδή, τὸ ἀποδίδει ἀκριβῶς τὴν προσφωνήσιν, πού μεταχειρίζεται καί διὰ τοὺς Ὁρθόδοξους ἐπισκόπους, ἔστω καί δὲ ἀποφεύγῃ τὴν λέξιν «ἐπίσκοπος». Ἄλλωστε, τοὺς ἀπαρρέκτους λειτουργικοὺς «ἀδελφικούς» ἀσπασμούς τοῦ Πατριάρχου μετὰ τοῦ Πάπα εἶδαμε καί πρὸ ὀλίγου καιροῦ εἰς τὸ Φανάριον.

Μετὰ ἀπὸ ὅλα αὐτὰ εἶναι καταννητὸς ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον δὲν συγκαλεῖται Σύνοδος, ἡ ὁποῖα δὲ καλεῖται τὸν Μητρ. Περγάμου εἰς ἀπολογία, διότι τὰ ἴδια ἀκριβῶς πρεσβεύει καί ὁ Οἶκ. Πατριάρχης.

Ἀντιπρόταξις περὶ τοῦ κοινοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα

Εἰς τὴν ρηθείσαν συνέντευξίν ὁ Πατριάρχης ἐδήλωσε καί τὰ ἀκό-

λουθα διὰ τὴν πρότασιν τοῦ Ποντίφικος διὰ κοινὸν ἑορτασμόν τοῦ Πάσχα:

«Συζητήσαμε στὴν Ὁρθόδοξῇ Ἐκκλησίᾳ διὰ ἐνα μόνιμο ἡ κοινὸ ἑορτασμὸ τῆς Ἀναστάσεως ἡ Πάσχα, ὡς τὴν ἐορτὴ τῶν ἐορτῶν, βρίσκονται ἐν ἐξελίξει διὰ περισσότερο ἀπὸ μισὸ αἶμα».

Πράγματι, οἱ πρῶτες Πανορθόδοξοι συσκέψεις, διὰ τὴν προετοιμασία τῆς Ἀγίας καί Μεγάλης Συνόδου, ἡ ὁποῖα προγραμματίζεται στὴν Κωνσταντινούπολιν τὸν ἐπόμενον χρόνον, ἔχουν λαβεῖ ὑπόψιν τους ποικίλες ἐπιστημονικῆς καί λειτουργικῆς ἐκδοχῆς διὰ μία τέτοια πιθανότητα... μετὰ τῆς διάλυσις τοῦ Σιδηροῦ Παρατετατάματος σημαντικὰ στοιχεῖα ἐντὸς συγκεκριμένων ἐθνικῶν ἐκκλησιῶν ἔχουν δυστυχῶς ἀντισταθῇ σὲ μία τέτοια ἐξελίξῃ ἡ ἀλλαγή...

Ὁ Μητρ. Περγάμου εἶχε μίαν καλύτεραν ἰδέαν καί ἔκανε μίαν ἐμμεσον ἀντιπρότασιν:

«Ἡ 1η Σεπτεμβρίου καθὲ ἔτους εἶναι πλέον ἀφιερωμένη ἀπὸ τοὺς Ὁρθόδοξους εἰς τὸ περιβάλλον. Μήπως διὰ δὲ ἔπρεπε νὰ γίνῃ αὐτὴ μία ἡμερομηνία διὰ μία τέτοια προσευχὴ δι' ὅλους τοὺς Χριστιανούς; Αὐτὸ θὰ σηματοδοτοῦσε ἐνα βῆμα πρὸς τὴν περαιτέρω ἐγγύτητα ἀνάμεσός τους».

Τὰ δημοσιεύματα τὰ τελευταῖον διάστημα ἐστάθησαν εἰς τὸς ποῖες Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίας κατηγοροῦνται ἀπὸ τὰ χεῖλῃ τοῦ Πατριάρχου. Ὅμως τὸ ἔξιν προσοχῆς εἶναι ὅτι ὁ Πατριάρχης ἔθεσε ὡς δεδομένον ὅτι συζητεῖται τὸ θέμα, πράγμα, τὸ ὁποῖον σημαίνει πὺς εἶναι πιθανόν νὰ ἐλθῇ καί εἰς τὴν Μεγάλῃν Σύνοδον τοῦ 2016! Ἐχόμεν' ἔξιν τονίζει ὅτι μεγάλως κίνδυνος ὑπάρχει ἐὰν αἰφνιδίως παρουσιασθῇ εἰς τὴν Μεγάλῃν Σύνοδον ὁ Πατριάρχης καί «κρυφὴν ἀτξένται». Προσάρξας, ἀπεκαλύφθη μέρος τῆς «αἰτέντας» καθὼς ὁ Σεβ. Μητρ. Ἰταλίας κ. Γεννάδιος, συμφωνῶς πρὸς τὸ orthodoxiainfo.gr τῆς 9ης Ἰουλίου 2015, ἐδήλωσε: «Μεταξὺ τῶν σπουδαίων θεμάτων τῆς Ἀγίας καί Μεγάλης Συνόδου θὰ εἶναι καί ἡ συζήτησις τοῦ θέματος τῆς κοινῆς ἡμερομηνίας τοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ Ἁγίου Πάσχα...! Ἡ ἀπάντησις ἦλθε τὴν 13ην Ἰουλίου ἀπὸ τὸν Σεβ. Μητρ. Βολοκολάμακ κ. Ἰλαρίωνα, ὁ ὁποῖος, συμφωνῶς πρὸς τὸ agio-ritikonima, μεταξύ ἄλλων ἐδήλωσε: «...ἀκούσθῃ ἡ χαλάρωσις θέσεως, ἡ κατάρρησις τοῦ μοναχισμοῦ, ὁ γάμος τῶν Ἐπισκόπων, ἡ μεταφορά ὅλων τῶν τοπικῶν Ἐκκλησιῶν στὸ Ἀναθεωρημένον Ὑουλιανὸν Ἡμερολόγιον, ἡ σύνδεσις τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας μετ' ἄλλες χριστιανικῆς κοινότητες δὲν εἶναι στὴν ἡμερησίᾳ διάταξι»... Αὐτὸ δειχνεῖ ὅτι ὑπάρχει μία ἀτυπία «αἰτέντας», διὰ τὴν ὁποῖαν κάποια πληροφόρησιν ἔχει ὁ Σεβασμιώτατος, ἀλλὰ καί ἐπιθεωσάμεν διὰ δὲς ἐφημερίδες ἀνέφεραν διὰ τὴν ἀπόστασιν Οἶκ. Πατριαρχείου καί Ρωσίας, ἀλλὰ καί διερωτηνέον τὴν φράσιν τοῦ Πατριάρχου περὶ Ἐκκλησιῶν μετὰ τὴν κατάρρεσιν τοῦ Σιδηροῦ Παρατετατάματος, οἱ ὁποῖες ἀντιπρότε-

Τὸ ἀλάθητον ἀναιρεῖ τὴν μετάνοιαν

Ἐπιπροσδέτως, εἰς τὰ ὅσα ἀφορῶν τὴν ἐγκύκλιον, διὰ ἧτο ἀρίστον ἐὰν ὑπενθύνεμε κάποιος εἰς τὸν Πάπαν, νὰ συμπληρώσῃ τὴν ἐγκύκλιον με ὅσα σύγχρονοι ἄγιοι τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας ἔχουν διατυπώσει, ὡς ὁ Ὅσιος Φιλόθεος τῆς Πάρου. Ἐκεῖ ὅπου ὁ κ. Φραγκίσκος κάνει λόγον περὶ μετανόας νὰ προσδεθῇ καί τὸ ἀκόλουθον: «Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος (ὁ Εὐαγγελιστὴς τῆς Ἀγιάτης) γράφει: «ἐνν εἵπωμεν δι' ἁμαρτιῶν ἡμῶν ἔχομεν, ἐαυτοὺς πλανώμεν καί ἡ ἀλήθεια οὐκ ἔστιν ἐν ἡμῖν... ἐνν εἵπωμεν δι' οὐχ ἠμερτήκαμεν, τὸ ψεύστον ποιούμεν αὐτόν, καί ὁ λόγος αὐτοῦ οὐκ ἔστιν ἐν ἡμῖν» (Α' Ἰωάν. 1. 8-10). Βλέπει ἀγαπητέ, ὅτι ὁ Ἁγ. Ἰωάννης ὁ Θεολόγος, καθαρὰ λέγει ὅτι, ἐνν εἵπωμεν ὅτι δὲν εἴμεθα ἁμαρτωλοὶ, πλανώμεθα καί δὲν λέγομεν τὴν ἀλήθειαν, λέγομεν ψεύματα. Ὁ Πάπας, λένε ὅλοι οἱ μαθητὰ καί ὁπαδοὶ τοῦ, εἶναι «κάλλιπτος!». Ἄς συνταχθ

Σεβ. Κονίτσης: «Μη βάλετε ταφόπλακα στην ιερή γή τῆς Β. Ηπείρου»

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Δρυϊνουπόλεως, Πλογιανούης καὶ Κονίτιος κ. ΑΝΔΡΕΑΣ, ἔκανε τῆς ἀκόλουθης δηλώσεως συμφωνῶς πρὸς τὸ Δελτίον Τύπου τῆς 1ῃς Μητροπόλεως, τῆς 24ῆς Ἰουλίου 2015:

«Μὲ δδυνήρη ἐκκλησίῃ ἐδίδρασα στὴν Γκιαννιώτικη Ἐφημερίδα «ΠΡΩΪΝΟΣ ΛΟΓΟΣ», τῆς 22ας Ἰουλίου 2015, τὴν εἰδηση, ὅτι ἐπαναχορηγεῖται ἡ συντάξη τοὺς ἀνασφάλιστους Ὑπογενεῖς ἀπὸ τὴν Ρωσία, καθὼς καὶ στοὺς Ἑλληνας Βορειοεπιρύτες, ἡ ὁποία εἶχε διακοπῇ τὴν 1ῃ Ἰανουαρίου 2013.

Βέβαια, οἱ ἐκ Ρωσίας Ὑπογενεῖς διαμένουν ἥδη στὴν Ἑλλάδα καί, ἐπομένως, δὲν τίθεται θέμα μονίμου διαμονῆς στὴν χώρα μας, ὅπως, σύμφωνα μὲ τὸ δημοσίευμα, ἀπαίτεται νὰ διαμένουν μονίμως ἐδῶ, προκειμένου νὰ τοὺς χορηγηθῇ ἡ συντάξῃ.

Οἱ Βορειοεπιρύτες, ὅμως εἶναι δυσαντὸν ἐνὰ διαμένουν μόνον καὶ νόμιμα στὴν Ἑλλάδα τὰ 10 ἔτη πρὶν τὴν ὑποβολή τῆς αἰτήσης γιὰ συνταξιοδότηση καὶ νὰ ἐξακολουθοῦν νὰ διαμένουν κατὰ τὴν διαρκεία τῆς συνταξιοδότησῆς τοὺς; Ὅπως εἶναι ἐπιανελημένους τὸνίσαι, αὐτὴ ἡ ἀντιμετώπιση τῶν δαδελφῶν μας εἶναι ἀνάληπτη καὶ ἀψυχολογήτη. Γιὰτὶ οἱ ἠλικιωμένοι, πού παραμένουν στὴν γῆ τῶν προγόνων τοὺς, **αὐτοὶ κρατᾶνε «ἀνοιχτὰ τὸ χωριὰ τῆς Βορείου Ηπείρου**. Ἐάν, λοιπόν, τοὺς ἐξοπιώσετε μὲ αὐτὴ τὴν ἐξωφρενικὴ διάταξῃ, ζέρεται τί θὰ γίνῃ; Ἐπειδὴ φαίνεται ὅτι δὲν ζέρεται, θὰ σὰς τὸ πῶ ἐγώ, πού σχεδὸν πενήντα χρόνια τώρα, ζῶ καὶ βλέπω καὶ ἀκούω τὸ δῆμα τῶν ἀδελφῶν μας Βορειοεπιρτυῶν.

Οἱ ψευδομάρτυρες τοῦ Ἱεχωβᾶ δροῦν εἰς τὴν ἱ. Μ. Καστορίας

Ὅχι μόνον ἡ αἵρεσις «Ἑλληνικὴ Ἱεραποστολικὴ Ἑνοσις», ἀλλὰ καὶ οἱ ψευδομάρτυρες τοῦ Ἱεχωβᾶ αὐτὴν τὴν περίοδον ἐπιδίδονται εἰς προσηλυτιστικὰ θράσεις. Μετὰ ἀπὸ τὴν ἱ. Μ. Δημητριάδος, τώρα καὶ εἰς τὴν ἱ. Μ. Καστορίας ἐνετοπίσθησαν πνυήνες, πού προσεγγίζουιν Ὀρθόδοξους. Συμφωνῶς πρὸς τὴν ἐφημερίδα «Νέα Καστορία» τῆς 22ας Ἰουλίου 2015:

«Ὅσον ἀφορᾷ τώρα στὶς προσεγγίσεις πού κάνουν οἱ μάρτυρες τοῦ Ἱεχωβᾶ, σύμφωνα μὲ τὸν πατέρα Νικόλαο συνήθως ξεκινοῦν διὰ κάποια ἐρώτηση, στὴν ὁποία ὠστόσο εἰμὲς δὲν μπορούμε νὰ ἀπαντήσουμε. Τὴν ἀπάντησιν γνωρίζου οἱ ἴδιοι καὶ μάλιστα, ὅπως τὸνίζουιν, εἶναι πέρα πολὺ σημαντικὴ γιὰ τὴ ζωὴ μας». Ἐτοῖ λοιπόν, μὲ αὐτὸ τὸ δέκαρ μὲς πᾶνουν μία συζήτηση, πού μόνον ἀπλὴ δὲν μπορεῖ νὰ χαρακτηρίσῃ. Εἶναι πρoπαγάνδα. Σκοπὸ ἔχουν νὰ μᾶς σπείρουν ἀμφιβολίες περὶ τῆς πίστεως καὶ γιὰ τοὺς ἱερεῖς καὶ τὴν ἐκκλησία. Θὰ μᾶς ἀναφέρουν διάφορα σκάνδαλα τῆς ἐκκλησίας, γιὰ νὰ μᾶς πείσουν ὅτι ἡ ἐκκλησία εἶναι λανθασμένη καὶ βεβαίως δὲν θὰ μπορούσαν νὰ μᾶς πούν τιποτα γιὰ τὴν ἀντίοτητα, γιὰτὶ ἡ ἀντίοτητα στὴν ἐκκλησία εἶναι ἀδιωκώρητη. Καὶ εἰσι βρίσκουν ἀμέσους ἡ ἡμέσεους τρόπους νὰ μᾶς προσεγγίσουν καὶ νὰ μᾶς ἐκμαεῖσουν προσωπικῶς σπνμῆς ἀπὸ τὴ ζωὴ μας, τῆς ὁποίας ἐν συνεχείᾳ θὰ χρησιμοποιήσουν γιὰ νὰ μᾶς βγάλουν ἐκτὸς πίστεως καὶ ἐκτὸς λατρείας τοῦ πραγμιατικοῦ Θεοῦ» δηλῶσε ὁ ἱεραρχικός, γιὰ νὰ προσθῇ ὅτι ἡ ἀλήθεια εἶναι πῶς τὴν ἐπαρχία μας ἔχουμε ἐλάχιστες περιπτώσεις ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι παρασύρθηκαν καὶ πέρα πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς, ὅταν κατατάχαν ὅτι εἶχαν παρασυρθεῖ, ἐπιστρέφουν πίσω.

Πάντως, ὅπως χαρακτηριστικὰ τόνισε ὁ πατέρας Νικόλαος, «ἐμεῖς οἱ ὁποῖοιτοὶ ἀνθρώποι δὲν πρέπει νὰ συζητᾶμε μὲ τοὺς αἰρετικούς, ἀλλὰ νὰ καλοῦμε ἡ κάποιον ἱερέα ἢ τὴν ἱερὰ Μητρόπολιν μὲ τοὺς θεολόγους κληρικούς τῆς ἐπέμβαουν ἀνὰ πᾶσα στιγμὴ καὶ νὰ μπορούμε νὰ μᾶς ἐξυπηρετήσουν μὲ μίᾳ ἐπίσκεψῃ. Ἄν μᾶς ἔχουν γεμίσει μὲ ἀμφιβολίες, νὰ μπορούμε νὰ λάβουμε ἐν συνεχείᾳ ἀπαντήσεις καὶ νὰ ὀδηγηθῶμε στὴν κανονικὴ πίστη καὶ νὰ μῃ ἔχουμε προβλήματα».

Ἀπὸ τὴν ἄλλῃ πλευρᾷ τὸ θέμα τῶν αἰρετικῶν εἶναι μὲν σημαντικὸ ἀλλὰ εἶναι ὑποδεέστερο σὲ περίοδους, πού ἡ ἐκκλησία ἀνδεῖ. Τὰ προηγούμενα χρόνια ἡ ἐκκλησία χτυπήθηκε ἀνελέητα εἰτε ἀπὸ τὰ μεγάλα δημοσιογραφικὰ blogs εἴτε ἀπὸ τὴν κοινωνία γενικότερα, ἀπὸ τοὺς πολιτικούς καὶ ἀπὸ διάφορα ἄλλα μεγάλα σωματαίεα. Χτυπήθηκε σὲ ἐγγενεῖς, πραγματικῶς δύναμεις τῆς καὶ αὐτὴ ἡ ἀδυναμία τῆς ἐκκλησίας νὰ ἐπιβάλῃ ἡ ἴδια στὸν ἑαυτὸ τὴν αὐτοκάθετον, δημιουργήσε τὸ πρόσφορὸν ἐκείνου ἔδαφος τὸ ὁποῖο πάντα χρησιμοποιοῦν οἱ αἰρετικοὶ καὶ νὰ υπορέσουν νὰ ἀλλοιώσουν τῖς ψυχῆς μας.

«Ὅπως ἀκριβῶς κοντὰ στὸν Χριστὸ ὑπῆρχε καὶ ὁ Ἰούδας, τὸν ὁποῖο ἤξερε ὁ Χριστὸς καὶ προσπαθοῦσε νὰ τὸν βοηθήσει, εἰσι ἀκριβῶς καὶ μέσα στὴν ἐκκλησία σὰν τὸ νοσοκομεῖο, δὲν χτυπᾶμε τοὺς ἀμαρτωλοὺς καὶ τοὺς ἀσθενεῖς ἀλλὰ προσπαθοῦμε νὰ τοὺς βοηθήσουμε. Ἐτοῖ λοιπὸν ἡ ἐκκλησία σὶα μπορεῖ νὰ ἐξῆ ἀρρωστα μέλα, τὰ ὁποῖα μέλα ἐυελπιστοῦμε κάποια στιγμὴ νὰ διορθώσῃ καὶ νὰ θεραπευτοῦν» κατέληξε ὁ πατέρας Νικόλαος.

Τέλος, ἡ τοπικὴ μας ἐκκλησία ἐριστὰ τὴν προσοχήν τοῦ ποιμνίου τῆς Καστορίας, καλόντας τοὺς, σὲ περιπτώσει πού διαπιστώσων κάποια περίεργη συμπεριφορὰ ἀγνωστών, νὰ ἐρθουν ἀμέσως σὲ ἐπαφὴ μὲ κάποιον Πνευματικὸ ἢ μὲ τὴν Μητρόπολην».

Ἡ «γιόγκα» τυγχάνει ἀσυμβίβαστος πρὸς τὴν Ὀρθόδοξον Πίστιν

Τοῦ Σεβ. Μητρ. Φλωρίνης, Πρεσπῶν καὶ Ἑοδαίας Θεολόγητου

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Φλωρίνης Θεολόγος ἀπέστειλε πρὸς τῆς Μοναστικῆς Ἀδελφότητες καὶ τὸν εὐσεβεῖ λαὸν τῆς Μητροπολιτικῆς τὸν περιφερείας τὴν ἀκόλουθον ἐνημερωτικὴν ἐγκύκλιον διὰ τὴν μέθοδον τῆς «γιόγκα»:

«...Μὴ παραπλανᾶσθε, ἀγαπητὰ μου πνευματικὰ παιδιὰ, ἀπὸ ἀναφορῆς καὶ διαφημίσεις σὲ περιοδικὰ, ραδιόφωνο, τηλεόραση καὶ ἱντερνετ, πού παρουσιάζουν τὴν «γιόγκα» ὥθῃς ὅτι ἀν γυμναστική, σὰν ἐνα τρόπο χαλάρωσης ἀπὸ τὸ στρες καὶ τὸ ἀγχος καὶ σὰν τρόπο ἀπόκτησης ψυχικῆς καὶ σωματικῆς εὐεξίας.

Ἡ «γιόγκα» δὲν εἶναι γυμναστική, ἀποτελεῖ γνῶρισμα τῆς θρησκείας τοῦ Ἰνδουισμού καὶ εἰσι δὲν εἶναι δυσαντὸν νὰ ἀποστασθεῖ ὁ θρησκευτικὸς τῆς χαρακτῆρας ἀπὸ τὸ εἶδος καὶ τὸν σκοπὸ τῶν ἀσκήσεων, ἐνῶ συνδέεται στενά μὲ ἀντιχριστιανικῶς ἀντιλήψεις, ὅπως ἡ μετενσάρκωση καὶ ὁ διαλογισμός.

Καὶ πῶς, ἄραγε, εἶναι δυσαντὸν νὰ θεωρήσουμε ἐπὶ κάποιος κάνει γυμναστική, ὅταν μὲν εἶτι ὥρες ἀκίνητος σὲ μίᾳ συσκευμένῃ σταθερῇ στάσει σώματος καὶ ταυτὸχρονα ἐπανάλαμβάνει μίᾳ συνεκ-

Πληθαίνουν τὰ προβλήματα καὶ ἀνεβαίνουν οἱ τόνοι σχετικῶς μὲ τὴν Μεγάλῃν Σύνοδον τοῦ 2016

Πολλὰς καὶ ἀνυπερβλήτους δυσκολίας δᾶ συναντήσῃ ἡ διαοργάνωσις τῆς Μεγάλῆς Συνόδου τοῦ 2016 καθὼς ἐκτὸς ἀπὸ τὴν διακοπὴν τῆς κοινωνίας τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων μὲ τὸ Πατριαρχεῖον Ἀντιοχείας, ἡ Ἐκκλησία τῆς Ρωσίας ἔκρινε «ἀπαράδεκτον τὸ σχέδιον κειμένον: «Ἡ συμβολὴ τῆς Ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας εἰς ἐπικράτησιν τῆς εἰρήνης...», τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐπεξεργασθῇ ἡ προπαρασκευαστικὴ ἐπιτροπὴ. Παράλληλα, εἰς ἐκκρεμότητα παραμένουν οἱ ἐστροφὰς τῆς χιλιετίας παρουσίας Ρώσων εἰς τὸ Ἅγιον Ὅρος, μὲ συσκέψεις μεταξὺ τοῦ Οἱκ. Πατριαρχείου καὶ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας, μὲ κύκλους νὰ ὑποστηρίζουν ὅτι ὑπάρχει σκληρὰ διαπραγματεύσεις. Ἀκλόνητον, ἐπίσης, στάνει τῆρεῖ ὁ Σεβ. Μητρ. Βολοκολάμσκ Τηλεῖον ἔναντι τὸν δηλώσεων τοῦ Οἱκ. Πατριάρχου περὶ συζητούμενης ἀλλαγῆς ἡμερομηνίας ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα, τὴν ὁποῖαν ὄχι μόνον ἀπορρίπτει, ἀλλὰ καὶ ἀντιτίθεται εἰς ὅτανὶὸνὶὸποτε πρωτοδουλιαν διὰ συζητήσεως μὲ τοὺς Παπικούς εἰς τὰ πλαίσια τῆς Μεγάλῆς Συνόδου. Βεβαίως, αὐτὸ δὲν εὐρίσκει συμφωνήσεως τοὺς Πατριάρχους, οἱ ὁποῖοι ἤλπιζαν νὰ ἔχουν τὴν δυνατότητα νὰ φέρουν ἐπιπλέ-

ον θέματα εἰς τὴν Σύνοδον. Ἐπίσης ὁ Μακ. Πατριάρχης Μόσχας κ. Κύριλλος ἐν ὄψει τῆς Συνόδου καὶ ἐξ ἀφορμῆς τοῦ Οὐκρανικοῦ ἐνισχύει τὴν θέσιν του, τὸνίζον ὅτι εἶναι «πᾶσθ τὸν Ρωσῶν», καὶ ὅτι ὑπὸ αὐτὸν τὸν τίτλον δὲν περιλαμβάνεται μόνον ἡ Ρωσία, ἀλλὰ καὶ ἡ Οὐκρανία καὶ ἡ Λευκορωσία. Αὐτὰ δὲλα ἔχουν προκαλέσει δυσφορίαν εἰς Πατριαρχικούς, διότι παρατηροῦν ὅτι τὰ προβλλόμενα ἱστορικὰ πρόνομα τοῦ Οἱκ. Πατριαρχείου δὲν ἐπαρκοῦν εἰς τὸ νὰ «πειθαρχήσῃ» ἡ Ἐκκλησία τῆς Ρωσίας, ἡ ὁποία εἶναι ἡ πλέον εὐαριθμὸς σήμερα τοπικὴ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, ἐνῶ τὸ Οἱκ. Πατριαρχεῖον ἀρῖμει μολὺς μερικὰς χιλιάδας. Συμφωνῶς πρὸς τὸ ἀνακοινωθὲν στὸ mospat τῆς 15ῆς Ἰουλίου 2015:

«Σὲ τακτικὴ τῆς συνεδρία ὑπὸ τὴν προεδρεία τοῦ Ἀγιωτάτου Πατριάρχου Μόσχας συνήλθε στις 13 Ἰουλίου 2015 ἡ ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας...

Ἡ ἱερὰ Σύνοδος... ἔκρινε ἀπαράδεκτὸ τὸ σχέδιον κειμένου «Ἡ συμβολὴ τῆς Ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας εἰς ἐπικράτησιν τῆς εἰρήνης, τῆς δικαιοσύνης, τῆς ελευθερίας, τῆς ἀδελφοσύνης καὶ τῆς ἀγάπης μεταξὺ τῶν λαῶν, καὶ ἄρσιν τῶν φυλετικῶν καὶ

Ὁ Σεβ. Μητρ. Bosrak. Saba Esber ἀπαντᾷ εἰς τὴν ἀνακοίνωσιν τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων

Συνέχισαν εἰς τὴν διακοπὴν κοινωνίας διὰ τὸ Κατάρ μεταξὺ τὸν παλαιφάτων Πατριαρχεῖων Ἀντιοχείας καὶ Ἱεροσολύμων δύνουν τὰ κείμενα καὶ αἱ ἀνακοινώσεις, αἱ ὁποῖαι δημοσιεύονται ἐκατέρωθεν. Μετὰ τὸ ἀνακοινωθὲν τοῦ Πατριαρχείου τῆς Ἀγίας Γῆς, κείμενον τοῦ Σεβ. Μητρ. Bosrak, τοῦ Πατριαρχείου Ἀντιοχείας, εἰς τὸ notesanaraborthodoxy τῆς 20ῆς Ἰουλίου 2015, ἔρχεται μὲ πικρίαν καὶ δικητικότητα νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὰ ὅσα καταμαρτυρεῖ τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων. Παραδέτομε ἀκολουθῶς μέρος τοῦ κειμένου μεταφρασμένον ἀπὸ τὴ ἀγγλικὰ:

«Συνγγνώμη, Χριστέ μου!»

«Πρὶν ἀπὸ λίγες ἡμέρες, τὸ Ὀρθόδοξο Πατριαρχεῖο τῆς Ἱεροσολύμων δημοσίευσε δηλῶση καὶ ἐκρίναιμι καὶ ἀλήθεια γιὰ τὴν ἐνημέρωσι τῶν ἀδελφῶν Ὀρθόδοξων Ἐκκλησιῶν καὶ τὸ ποιμνίῳ τῆς». Λεῖσι τὴν ἀρχὴ τῆς ἱστορικῆς ἀφήγησῆς ὅτι «ἀνταποκρίθηκα στὴν πρόσκλησιν τῶν Χριστιανῶν τοῦ Κατάρ, μίᾳ γεωγραφικῇ περιοχῇ μέσα στὴν ἐκκλησιαστικὴ δικαιοδοσία τῆς», ἐνῶ στὴν πραγματικότητα εἶναι μέρος τῆς «πίστεως Ἀνατολῆς», τίλος τοῦ Πατριαρχείου Ἀντιοχείας ἀπὸ τὴν ἴδρυσιν τῶν πρώτων πέντε Ἀποστολικῶν Πατριαρχείων.

Ἱστορικὴ ἀνασκόπησις

Κάθε παρατηρήσιμὴ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας γνωρίζει ὅτι οἱ Πατέρες τῆς Δ' Οὐκοιμενικῆς Συνόδου, πού πραγματοποιήθηκε στὴ

Ὁ Σεβ. Μητρ. Καλαβρύτων ἀπορῶν περὶ τῶν Παπικῶν

Ὁ Σεβ. Μητρ. Καλαβρύτων κ. Ἀμβρόσιος ἐλεγχεῖς ὑπὸ ἀποτειχίσας ἀέντης χριστιανὸς ἀπεφάσισε νὰ ἀπαντήσῃ ἀναρτῶν εἰς τὸ προσωπικὸν τοῦ ἱστολίου τὴν 22αν Ἰουλίου 2015 μακροσκελὲς κείμενον. Ἡ διενεξὴ ἔχει ἰδιαιτέρων ὠφέλειαν. Ἡ ὠφέλεια προκύπτει ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι ἐκτὸς ἀπὸ πλείους ἱστορικὰ καὶ θεολογικὰ στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα παραθέτει ὁ Σεβασμιώτατος, δίδεται καὶ ἡ ἀφορμὴ νὰ δοθῶν ἀπαντήσεις διὰ ζητημάτων σχετικὰ μὲ τοὺς Παπικούς, εἰς τὰ ὁποῖα πολλοὶ ἔχουν ἀναλόγους ἀπομειψ.

Τὰ περὶ τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν. Τί ἐπὶ τέλους εἶναι; Αἰρετικοὶ ἢ Σχιματικοί;
«Ἀμφοτέροι αἱ ἀπόψεις ἱσχύουν! Ἀμφοτέροι ἔχουν τὰ ὑπέρ ἑαυτῶν ἐπιχειρήματα! Ἡ ἡμέτερα ταπεινὴ γνώμη, εἶναι, ὅτι τὸ ζήτημα τοῦτο εἶναι «ὑποκείμενον», δηλ. πολυσυζητούμενον. Αποφαινομαὶ ὡς ἱεράρχης τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος! καὶ ὡς ἱεράρχης τῆς Ἐκκλησίας ΔΕΝ δικαιούμαι νὰ ἐχω ἄλλην -προσωπικὴν- γνώμην καὶ ἀποψιν ἀπὸ τὴν ἐπίσημον ἀποψιν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Διοικήσεως. ...Ἡ διαμάρχη αὐτὴ ἀρχίζει ἀμέσως μετὰ τὸ σχίσμα. Ἀλλῶστε «σχίσμα» δὲν ὠνόμασαν οἱ Ἅγιοι Πατέρες τὸν χωρισμὸν Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως;... Ἀκόμη καὶ ὁ Ἅγιος Μάρκος Ἐφέσου ὁ Εὐγενικός γράφει κάπου τὰ ἐξῆς: «...χρίομεν τοὺς ἐξ αὐτῶν (τῶν Λατίνων) ἡμῖν προστάτας ...ὡς αἰρετικούς ὄντας» (Patrologia Orientalis. t. XVII, 452/3 καὶ Μ.Ρ.Γ. 160-161. Βλέπετε καὶ Καρμύρη Ν. Ἰωάννου. Τὰ δογματικά καὶ συμβολικὰ μνημεῖα τῆς Ὀρθόδοξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας, Τόμος II, σελ. 981)...

Εἰς τὴν πορείαν τῆς Ἐκκλησίας, λοιπόν, τὸ ἐρώτημα: «Οἱ Ρωμαιοκαθολικοὶ ἐπὶ τέλους τί εἶναι; Αἰρετικοὶ ἢ Σχιματικοί;» ὁ Καθηγητὴς Καρμύρης ἀπαντᾷ: «Γενικός παρατηροῦμεν ὅτι καὶ ἐν ζήτηματι τοῦτου ἡ Ἐκκλησία δύναται κατὰ πᾶς περιστάσεις, ὅτε μὲν νὰ ἐπαρμόζῃ τὴν ἀκριβείαν καὶ νὰ θεωρῇ ἀκούη τὸς χειροτονίας τὸν ἐτεροδόξων, ὅτε δὲ νὰ ἐπαρμόζῃ τὴν οἰκο-

Ὀρθόδοξος Τύπος

λοῖπὴν διακρίσεων» στὴ σημερινὴ τὸ μορφή. Στὴν ἀντιπροσωπία τῆς Ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας ἀντέβη ἡ παρουσίσις θεμελιωδῶν τροποποιήσεων αὐτοῦ τοῦ κειμένου στὴν προσεχῇ Πανορθόδοξο Προσυνοδικὴ Διάσκεψη...

Ἡ ἱερὰ Σύνοδος ἐπίσης ἐνέκρινε τὸ πρόγραμμα ἐπιστημονικῶν καὶ πολιτιστικῶν-μορφωτικῶν ἐκδηλώσεων ἐπὶ τῇ χιλιετίᾳ παρουσίας τῶν Ρώσων στὸ Ἅγιον Ὅρος στὰ θεολογικὰ εκπαιδευτικὰ ἱδρύματα τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας».

Ὅπως κατέστη γνωστὸν ἀπὸ τὸ agoritikoinima τῆς 13ῆς Ἰουλίου 2015:

«Ἀκύρωση ἡ χαλάρωση θέσεων, ἡ κἀπάρχησι τοῦ μοναχισμοῦ, ὁ δεύτερος γάμος κληρικῶν, ὁ γάμος τῶν Ἐπισκόπων, ἡ μεταφορὰ ὁλων τῶν τοπικῶν Ἐκκλησιῶν στὸ Ἀναθεωρημὸν Ἰουλιανὸ Ἡμερολόγιον (σ.σ. ἐνοεῖτο τὸ Γρηγοριανόν), ἡ συνδεδεγὴς ὁρθόδοξης μὲ ἄλλες χριστιανικῶς κοινότητες δὲν εἶναι πῶς ἡμερησία διδάσκει τῆς Πανορθόδοξης Συνόδου». ... Αὐτὰ ἀναφέρει εἰς συνέντευξί του στὴ διαδικτυακὴ πύλη pravoslavie.ru ὁ Πρόεδρος τοῦ ΤΕΕΣ Μητροπολιτικῆς Βολοκολάμσκ Ἰαρίων.

Ἐκαθάρσει πῶς ὅσα κατὰ καιροὺς ἔχουν δεῖ τὸ φῶς τῆς δημοσιότητας σχετικὰ μὲ ὄρθεν συζήτηση

Ὁ Σεβ. Μητρ. Bosrak. Saba Esber ἀπαντᾷ εἰς τὴν ἀνακοίνωσιν τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων

Συνέχισαν εἰς τὴν διακοπὴν κοινωνίας διὰ τὸ Κατάρ μεταξὺ τὸν παλαιφάτων Πατριαρχεῖων Ἀντιοχείας καὶ Ἱεροσολύμων δύνουν τὰ κείμενα καὶ αἱ ἀνακοινώσεις, αἱ ὁποῖαι δημοσιεύονται ἐκατέρωθεν. Μετὰ τὸ ἀνακοινωθὲν τοῦ Πατριαρχείου τῆς Ἀγίας Γῆς, κείμενον τοῦ Σεβ. Μητρ. Bosrak, τοῦ Πατριαρχείου Ἀντιοχείας, εἰς τὸ notesanaraborthodoxy τῆς 20ῆς Ἰουλίου 2015, ἔρχεται μὲ πικρίαν καὶ δικητικότητα νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὰ ὅσα καταμαρτυρεῖ τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων. Παραδέτομε ἀκολουθῶς μέρος τοῦ κειμένου μεταφρασμένον ἀπὸ τὴ ἀγγλικὰ:

«Συνγγνώμη, Χριστέ μου!»
«Πρὶν ἀπὸ λίγες ἡμέρες, τὸ Ὀρθόδοξο Πατριαρχεῖο τῆς Ἱεροσολύμων δημοσίευσε δηλῶση καὶ ἐκρίναιμι καὶ ἀλήθεια γιὰ τὴν ἐνημέρωσι τῶν ἀδελφῶν Ὀρθόδοξων Ἐκκλησιῶν καὶ τὸ ποιμνίῳ τῆς». Λεῖσι τὴν ἀρχὴ τῆς ἱστορικῆς ἀφήγησῆς ὅτι «ἀνταποκρίθηκα στὴν πρόσκλησιν τῶν Χριστιανῶν τοῦ Κατάρ, μίᾳ γεωγραφικῇ περιοχῇ μέσα στὴν ἐκκλησιαστικὴ δικαιοδοσία τῆς», ἐνῶ στὴν πραγματικότητα εἶναι μέρος τῆς «πίστεως Ἀνατολῆς», τίλος τοῦ Πατριαρχείου Ἀντιοχείας ἀπὸ τὴν ἴδρυσιν τῶν πρώτων πέντε Ἀποστολικῶν Πατριαρχείων.

Κάθε παρατηρήσιμὴ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας γνωρίζει ὅτι οἱ Πατέρες τῆς Δ' Οὐκοιμενικῆς Συνόδου, πού πραγματοποιήθηκε στὴ Χάλκη, μὲ τὸν τίτλον «ἐκ τῆς Ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας τῆς Ἀνατολῆς», ἐνῶ στὴν πραγματικότητα εἶναι μέρος τῆς «πίστεως Ἀνατολῆς», τίλος τοῦ Πατριαρχείου Ἀντιοχείας ἀπὸ τὴν ἴδρυσιν τῶν πρώτων πέντε Ἀποστολικῶν Πατριαρχείων.

Κάθε παρατηρήσιμὴ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας γνωρίζει ὅτι οἱ Πατέρες τῆς Δ' Οὐκοιμενικῆς Συνόδου, πού πραγματοποιήθηκε στὴ

Χάλκη, μὲ τὸν τίτλον «ἐκ τῆς Ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας τῆς Ἀνατολῆς», ἐνῶ στὴν πραγματικότητα εἶναι μέρος τῆς «πίστεως Ἀνατολῆς», τίλος τοῦ Πατριαρχείου Ἀντιοχείας ἀπὸ τὴν ἴδρυσιν τῶν πρώτων πέντε Ἀποστολικῶν Πατριαρχείων.

Κάθε παρατηρήσιμὴ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας γνωρίζει ὅτι οἱ Πατέρες τῆς Δ' Οὐκοιμενικῆς Συνόδου, πού πραγματοποιήθηκε στὴ

Χάλκη, μὲ τὸν τίτλον «ἐκ τῆς Ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας τῆς Ἀνατολῆς», ἐνῶ στὴν πραγματικότητα εἶναι μέρος τῆς «πίστεως Ἀνατολῆς», τίλος τοῦ Πατριαρχείου Ἀντιοχείας ἀπὸ τὴν ἴδρυσιν τῶν πρώτων πέντε Ἀποστολικῶν Πατριαρχείων.

Κάθε παρατηρήσιμὴ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας γνωρίζει ὅτι οἱ Πατέρες τῆς Δ' Οὐκοιμενικῆς Συνόδου, πού πραγματοποιήθηκε στὴ

Χάλκη, μὲ τὸν τίτλον «ἐκ τῆς Ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας τῆς Ἀνατολῆς», ἐνῶ στὴν πραγματικότητα εἶναι μέρος τῆς «πίστεως Ἀνατολῆς», τίλος τοῦ Πατριαρχείου Ἀντιοχείας ἀπὸ τὴν ἴδρυσιν τῶν πρώτων πέντε Ἀποστολικῶν Πατριαρχείων.

Κάθε παρατηρήσιμὴ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας γνωρίζει ὅτι οἱ Πατέρες τῆς Δ' Οὐκοιμενικῆς Συνόδου, πού πραγματοποιήθηκε στὴ

Χάλκη, μὲ τὸν τίτλον «ἐκ τῆς Ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας τῆς Ἀνατολῆς», ἐνῶ στὴν πραγματικότητα εἶναι μέρος τῆς «πίστεως Ἀνατολῆς», τίλος τοῦ Πατριαρχείου Ἀντιοχείας ἀπὸ τὴν ἴδρυσιν τῶν πρώτων πέντε Ἀποστολικῶν Πατριαρχείων.

Κάθε παρατηρήσιμὴ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας γνωρίζει ὅτι οἱ Πατέρες τῆς Δ' Οὐκοιμενικῆς Συνόδου, πού πραγματοποιήθηκε στὴ

Χάλκη, μὲ τὸν τίτλον «ἐκ τῆς Ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας τῆς Ἀνατολῆς», ἐνῶ στὴν πραγματικότητα εἶναι μέρος τῆς «πίστεως Ἀνατολῆς», τίλος τοῦ Πατριαρχείου Ἀντιοχείας ἀπὸ τὴν ἴδρυσιν τῶν πρώτων πέντε Ἀποστολικῶν Πατριαρχείων.

Κάθε παρατηρήσιμὴ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας γνωρίζει ὅτι οἱ Πατέρες τῆς Δ' Οὐκοιμενικῆς Συνόδου, πού πραγματοποιήθηκε στὴ

Χάλκη, μὲ τὸν τίτλον «ἐκ τῆς Ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας τῆς Ἀνατολῆς», ἐνῶ στὴν πραγματικότητα εἶναι μέρος τῆς «πίστεως Ἀνατολῆς», τίλος τοῦ Πατριαρχείου Ἀντιοχείας ἀπὸ τὴν ἴδρυσιν τῶν πρώτων πέντε Ἀποστολικ